

Stāsti un spēles
mazajiem musulmiem

As Salāmu Aleikum

Pamācoši un pārrunājami

Stāsti un spēles mazajiem musulmiem

...**Veidoja** - Ruqaya

.....**Tulkoja** - Ahmeds

.....**Zīmēja** - Laila (8), Ruqaya (5), Prinss Taimurs (3), Keita (7),

Adrians (6), Jasmīna (8), Yassine (2), Nellija (6),

Sofija (10), Amna (12), Jamal (8)

un Agata (14)

2011. (1433.)

Saturs

- 1.....Vāks
- 2.....Autori
- 3.....Saturs
- 6.....Visžēlīgākā, Žēlojošā Dieva vārdā
- 8.....Uzdevums: **Izkrāso!**
- 9.....Kas, kāpēc, kā?
- 12.....Uzdevums: „Izkrāso tās lietas, ko radījis Allāhs.”
- 13.....Bankas konts
- 16.....Uzdevums: „Lasi un rēķini!”
- 17.....Uzdevums: **Izkrāso!**
- 18.....Nelaimīgā vecenīte
- 20.....Pasaka par gudro karali
- 24.....Uzdevums: „Savieno un **Izkrāso!**”
- 25.....Uzdevums: „Uzraksti vai uzzīmē savu dua Allāham”
- 26.....Koka bļoda
- 28.....K-r-ā-p-š-a-n-ā-s
- 30.....Uzdevums: **Izkrāso!**
- 31.....Uzdevums: **Izkrāso!**
- 32.....Lapsa un vīnogas
- 33.....Uzdevums: „Palīdzi lapsai iegūt vīnogas!”
- 34.....Zivs vēderā
- 36.....Uzdevums: **Izkrāso!**
- 39.....Resnule
- 41.....Dieva vēstnesis un bērni
- 42..... **Izkrāso!**

- 43.....Css! Nesaki viņam!
- 45.....Uzdevums: „Savieno! Papildini uzdevumu!”
- 46.....Zēna Dievbijība
- 48.....Uzdevums: **Izkrāso!**
- 49.....Večiņa
- 51.....Vē! Tā sīpolu smaka!
- 55.....Uzdevums: „Savieno vārdus ar atbilstošu skaidrojumu. **Izkrāso!**”
- 56.....Usāma ibn Zeids
- 58.....Mīlestība pret Dieva vēstnesi
- 61.....Uzdevums: „Lasi ājas un ielīmē pazudušos vārdus _____ vietās!”
- 63.....Uzdevums: **Izkrāso!**
- 63.....Kuģa katastrofa
- 65.....Uzdevums: **Izkrāso!**
- 66.....Nas-ru-dī-ns un vi-ņa ē-ze-lis
- 67.....Gulētāji alā
- 72.....Uzdevums: „Atrodi paslēpušos vārdus!”
- 73.....Rūpes par dzīvniekiem
- 74.....Uzdevums: „**Uzzīmē** „Rūpes par dzīvniekiem,, stāstu!”
- 75.....Vienmēr teikt patiesību
- 77.....Uzdevums: „Ieraksti atbildes!”
- 79.....Rūpes par dzīvniekiem 2
- 80.....Nenotrulinoties
- 82.....Muļķīgais automašīnu mazgātājs
- 84.....Uzdevums: **Izkrāso** šīs mašīnas, un vienu no tām netīru!
- 84.....Piedošanas prasīšanas un nožēlas spēks
- 86.....Karjeras izvēle
- 88.....Invalīdi

- 89.....Nepārsteidzies ar vērtējumu!
- 90.....Ieguldījums
- 93.....Uzdevums: Izkrāso!
- 94.....Rizks
- 95.....Uzdevums: Izkrāso!
- 96.....Noņemot it kā šķērsli
- 97.....Pazudušais elks
- 100.....Pacietīgais vīrs
- 101.....Gudrais zēns un romietis
- 104.....Uzdevums: Izkrāso!
- 105.....Zivis okeānā
- 107.....Uzdevums: Savieno skaitļus to secībā.
- 108.....Neparastā prasība
- 109.....Uzdevums: Izkrāso!
- 109.....Saites
- 110.....Aizmugures vāks

Visžēlīgākā, Žēlojošā Allāha vārdā

Allāh, iežēlojies par mani! Tavu Vārdu, Diženā Kurāna, vārdā, padari man Kurānu par manu ceļvedi dzīvē un gaismu tumsā un par žēlastību no Tevis!

Allāh, liec man atcerēties to, ko es no Kurāna esmu aizmirsis, liec man zināt to, ko es no Kurāna nezinu, liec man recitēt Kurānu naktī un dienā, un padari Kurānu par pierādījumu man, Visu pasaulu Kungs!

Allāh, izveido manu ticību pareizu, jo tā ir visu manu darbu pieskatītāja, un izveido pareizu manu šo dzīvi, jo tajā es dzīvoju tagad. Un izveido pareizu manu nākamo dzīvi, jo tajā es dzīvošu vēlāk. Un izveido manu šo dzīvi tādu, lai tā nes tikai labu. Un izveido manu nāvi tādu, lai tā mani pasargā no ļaunā.

Allāh, padari manas dzīves beigas par tās labāko daļu,

Un padari manus pēdējos darbus par labākajiem. Un padari par labāko no manām dienām to, kad es satikšu Tevi!

Allāh, es lūdzu labāko dzīvojot un lūdzu labu nāvi. Un ne apkaunojošu augšāmcelšanos!

Allāh, es lūdzu Tev labākās lietas, labākos lūgumus, labākos panākumus, labākās zināšanas, labākos darbus, labākos atalgojumus, labāko dzīvi, un labāko nāvi. Noturi mani pareizu, padari manus labo darbu svarus smagus, stiprini manu ticību, un pacel mani godājamā stāvoklī Tiesas dienā!

Un pieņem manas lūgšanas, un piedod manus grēkus, un es lūdzu Tev augstu vietu Paradīzē.

Allāh, es lūdzu Tavas žēlastības plašumu, un Tavas piedošanas plašumu, un lūdzu mieru par katru grēku, un atalgojumu pārpilnību. Un iegūt Paradīzi, un izvairīties no Elles.

Allāh, padari visu manu darīšanu rezultātu labu, un pasargā no pazemojuma šajā dzīvē un soda nākamajā.

Allāh, padari mūs stingrus pret Tavu tiesību pārkāpšanu, un padari mūs apņēmīgus veikt mūsu pienākumus pret Tevi, un dod mums pakļāvību, lai gūtu Paradīzi, un dod nešaubīgu ticību, lai mazinātos problēmas šajā dzīvē.

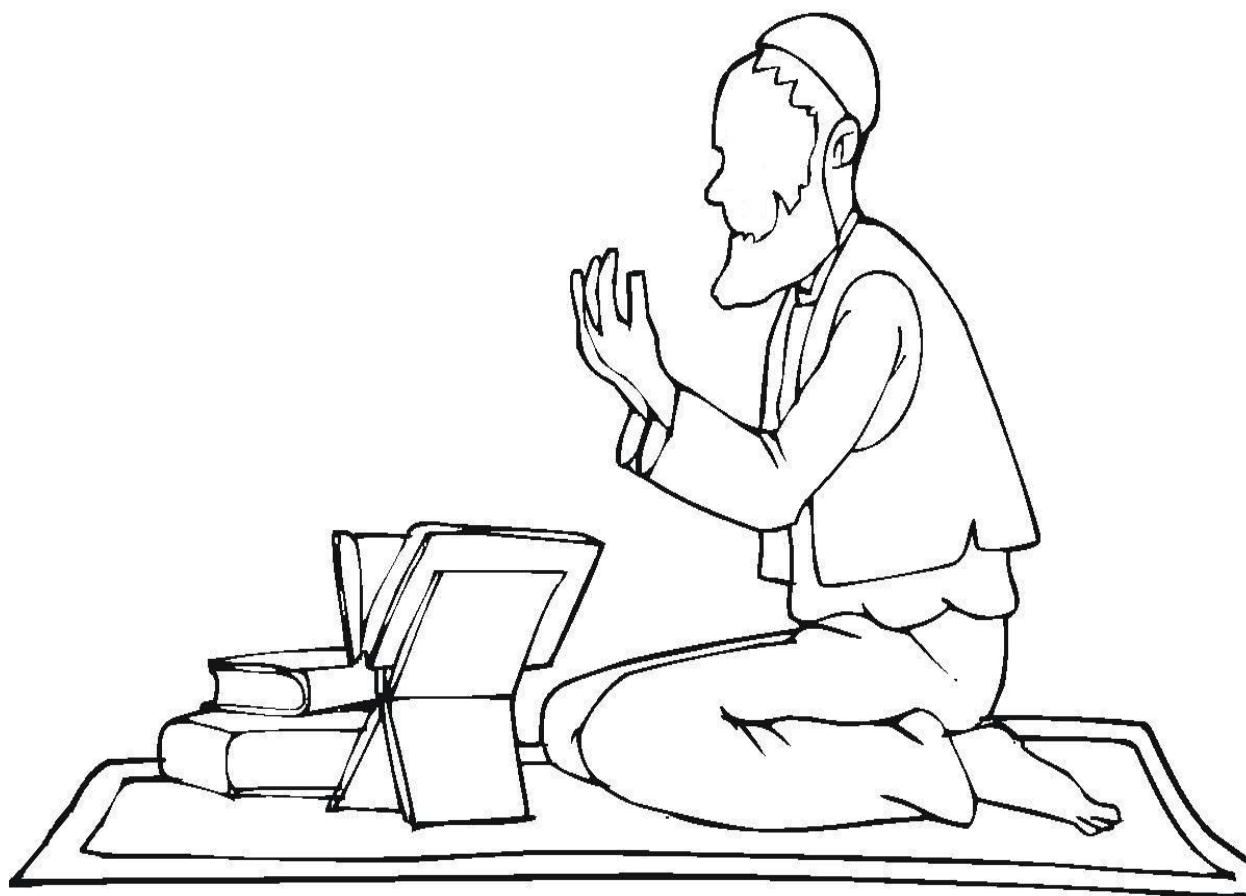
Allāh, dod mums dzirdi, redzi un spēku visu dzīvi, un dod mums ticīgus bērnus, kuri lūgtu Tev par mums, un sodi neticīgos, kas mums darījuši pāri, un dod mums uzvaru pār mūsu ienaidniekiem.

Allāh, neliec mums pārbaudījumu mūsu ticīgumā, un nepadari šo pasauli par mūsu galvenajām rūpēm, vai mūsu zināšanu un domāšanas robežām! Un nedod varu pār mums tiem, kuri mūs apspiedīs.

Allāh, neatstāj nevienu grēku uz šī lūguma teicēja nepiedotu, un neatstāj nevienu bēdu nenonemt, un nevienu parādu nenomaksātu, un nevienu šīs vai nākamās dzīves grūtību bez tās atvieglšanas. Ak, Žēlīgākais no žēlojošajiem!

Mūsu Kungs! Dod mums labumu šajā dzīvē un labumu nākamajā, un pasargā mūs no Elles uguns soda! Allāh, sūti mieru un svētību Muhammadam un viņa ģimenei, viņa līdzgaitniekiem un tiem, kuri seko viņiem.

Āmīn!

Kas, kāpēc, kā?

„Mammu! Paskaties, ko es uztaisīju!” priecīgi satraukts, teica Ahmeds.

Mamma smaidīja: „Tas ir jauks zīmējums. Tu esi uztaisījis kuģi, kas burā jūrā.”

„Paskaties uz šo, mammu! Es varu uztaisīt arī papīra laivu.”

„Tā ir jauka laiva un to tu esi uztaisījis pats,” teica mamma.

„Bet, mammu, tu taču vienmēr saki man, ka Allāhs ir visu uztaisījis.”

„Jā, nu jā! Allāhs visu uztaisīja,” atbildēja mamma.

„Es zinu, ka Allāhs uztaisīja mēnesi,” teica Ahmeds.

„Jā, Allāhs uztaisīja mēnesi,” mamma māja ar galvu.

„Un sauli?” jautāja Ahmeds.

„Jā, un sauli,” teica mamma.

„Un kalnus?” jautāja Ahmeds.

„Jā, un kalnus,” teica mamma.

„Un upes arī?” jautāja Ahmeds.

„Jā, un upes arī”, atbildēja mamma.

„Un puķes un kokus?” jautāja Ahmeds.

„Jā, un puķes un kokus,” teica mamma.

„Un kā ar mani?” jautāja Ahmeds.

„Jā. Allāhs tevi uztaisīja,” teica mamma.

„Vai Allāhs arī tevi uztaisīja, mammu?” jautāja Ahmeds.

„Jā, Ahmed, Viņš mani uztaisīja.”

Ahmeds smaidīja un pacēla savu papīra laivu, ko viņš bija uztaisījis, un jautāja: “Un kurš uztaisīja šo laivu?”

„Tu uztaisīji,” atbildēja mamma.

„Tad kā Allāhs visu uztaisīja, ja es uztaisīju šo laivu?” jautāja Ahmeds.

„Nu, tu to uztaisīji, bet ar Allāha palīdzību,” teica mamma.

„Kā?” jautāja Ahmeds.

„Saki, Ahmed, kur tu dabūji papīru?” jautāja mamma.

„Es to dabūju veikalā,” atbildēja Ahmeds.

„No kurienes to dabūja veikals?” jautāja mamma.

„Veikals to dabūja no papīrfabrikas,” teica Ahmeds.

„No kā fabrika uztaisīja papīru?” jautāja mamma.

„No koksnes,” teica Ahmeds.

„Un no kurienes uzradās koksne?” jautāja mamma.

„No kokiem, ko uztaisīja Allāhs,” atbildēja Ahmeds.

„Pareizi!” teica mamma.

„Tagad es saprotu,” teica Ahmeds. „Vispirms Allāhs uztaisīja kokus. Tad papīrfabrikā koksne tika pārtaisīta par papīru. Tad fabrikas darbinieki aizsūtīja papīru uz veikalu. Es papīru nopirku veikalā. Tad es uztaisīju šo papīra laivu!”

„Un lai uztaisītu laivu, kas tev deva rokas?” jautāja mamma.

„Allāhs,” teica Ahmeds.

„Un kas tev deva smadzenes, kas tev palīdzēja saprast, kā uztaisīt laivu?” jautāja mamma.

„Allāhs,” teica Ahmeds.

„Un kas tev deva spēku to uztaisīt?” jautāja mamma.

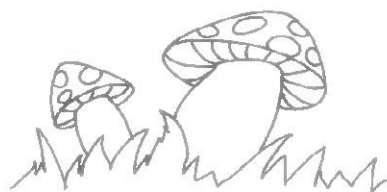
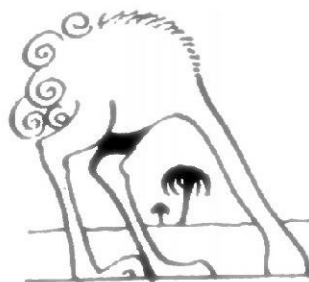
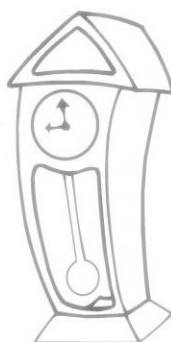
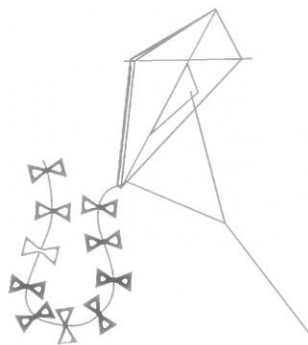
„Allāhs,” teica Ahmeds.

„Tātad, tagad saki man, no kurienes ir šī laiva?” jautāja mamma.

„Es to uztaisīju ar Allāha palīdzību no lietām, ko uztaisīja Allāhs.”

Ahmeda acis mirdzēja. Viņš beidzot saprata!

Izlasot, stāstu par Ahmedu, tagad arī Tu esi visu sapratis. Izkrāso tās lietas, ko radījis Allāhs.

Bankas konts

Vakar notika dīvains atgadījums. Es nācu no skolas kopā ar savu draugu Sakibu. Kad mēs jau bijām tuvu manai mājai, mēs redzējām atkritumu maisu, kuru kāds bija izmetis uz ietves. Vē! Kā tas smirdēja! Es aizspiedu degunu un pasteidzināju gaitu, lai ātrāk paietu garām šai vietai. Bet ne Sakibs. Viņš piegāja pie atkritumu maisa, pacēla to un nesa uz atkritumu konteineri, kas nebija tālu.

Es kļiedzu viņam, lai nāk atpakaļ. Bet viņš mani ignorēja. Viņš iemeta smirdīgo maisu atkritumu konteinerā un izvilka salveti no kabatas ar kuru notīrīja rokas. Viņš arī salveti iemeta atkritumu konteinerā un tikai tad nāca pie manis.

„Nu gan! Kas tas bija? Priekš kam?” es uzsāku, kad mēs atkal gājām kopā. „Tev nav tas jādara. Lai cilvēki paši tiek galā ar saviem atkritumiem.”

Sakibs nepiekrīta. Viņš teica, ka katrs labs darbs ir sadaka un ir Dieva novērtēts. Aizvākt atkritumu maisu var šķist mazs darbs un varbūt arī nedaudz riebīgs, bet šī ietves daļa tagad ir tīrāka un nesmird. Un tas ir labs darbs.

Un tad viņš pateica kaut ko, kas mani pārsteidza: „Tev jāatver bankas konts.”

„E? Ko? Kāds vēl bankas konts? Man taču nav naudas!” es biju apjucis.

Bet Sakibs teica, ka tas ir citāds konts. Šajā bankas rēķinā tu neliec naudu, bet gan labos darbus. Un jo vairāk esi ielicis labos darbus, jo vieglāk ir tikt uz Paradīzi. Noņemot atkritumu maisu, viņš ir noguldījis vēl vienu labu darbu savā kontā. Un, lai ieliktu kontā labo darbu, ir jādara tas labais darbs Dieva dēļ un nevis tāpēc, ka kāds varētu uzslavēt vai iedot atlīdzību.

Oho. Oho... Es, protams, vēlos uz Paradīzi. Elle ir šausmīga, bet Paradīzē ir daudz garšīgu augļu un galvenais - nekādu skolu un mājasdarbu!

Bet mans konts tagad ir pilnīgi tukšs. No šī brīža man jāskatās iespējas darīt labus darbus un jādara nevis tāpēc, ka mamma to redzēs un uzslavēs, bet gan tāpēc, ka Dievs to redzēs un ieskaitīs manā kontā.

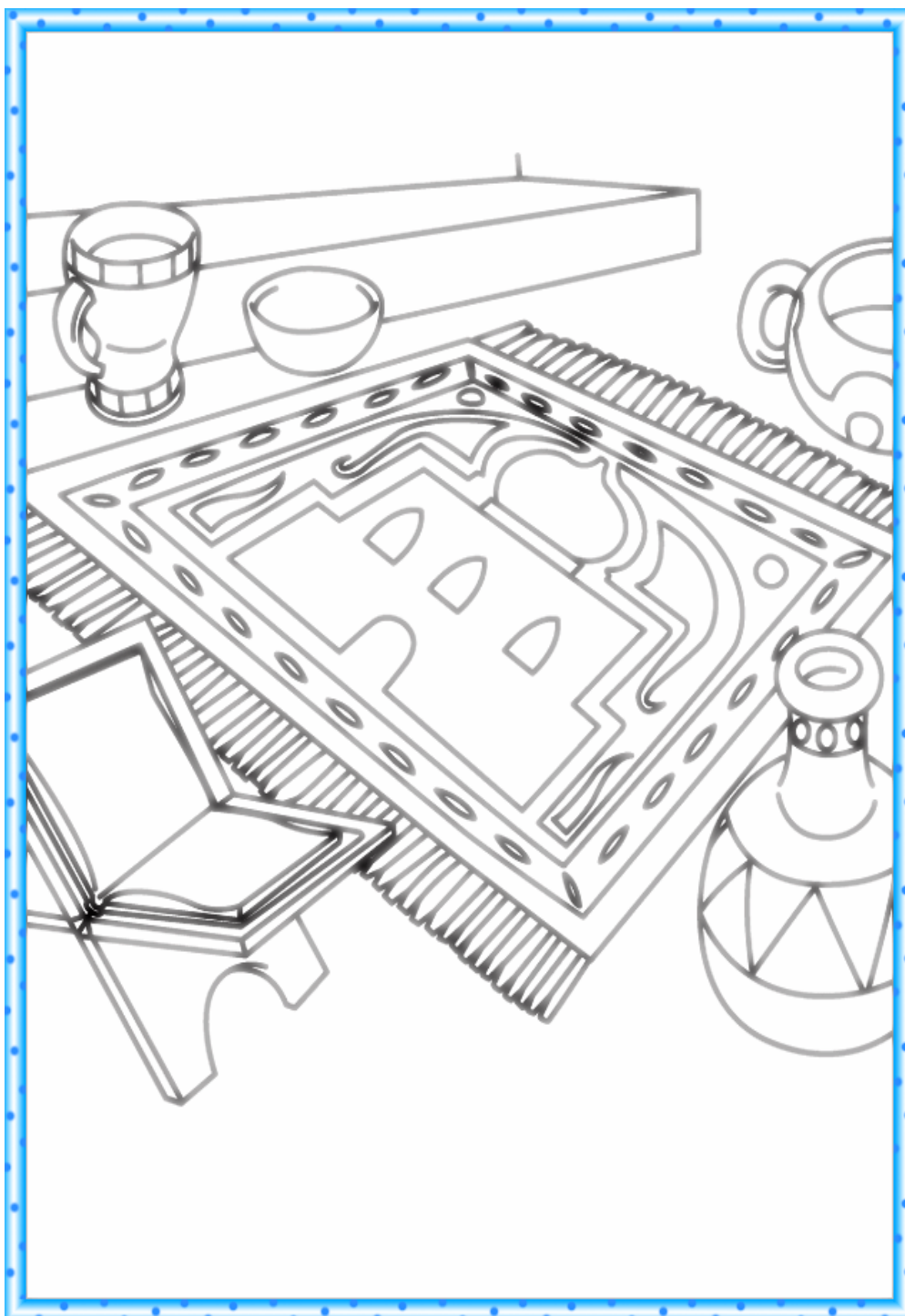
Centīšos pamanīt labo darbu iespējas tikpat ātri kā Sakibs. Es patiešām gribu uz Paradīzi un nevis Elli. Un ir lieliski, ka ir tāds draugs kā Sakibs.

Lasi un rēķini!

1. Muhammads dienā noskaita 5 lūgšanas. Cik lūgšanas viņš noskaitīs 3 dienās? _____
2. Āiša veikalā vēlas iegādāties hidžābus. Viens maksā 10 eiro. Māsiņa iegādājas 3 hidžābus. Cik eiro viņa samaksāja pārdevējam? _____
3. Ādams nopirka 2 kilogramus detaļu, - tās maksāja 2 eiro/kg. un 3 kilogramus apelsīnu par 3 eiro/kg. Cik brālītis samaksāja par visu pirkumu kopā? _____
4. Marija vienā minūtē izlasa 5 arābu vārdus. Cik daudz vārdus viņa var izlasīt 2 minūtēs? _____
5. Cik dienās Nūhs izlasīs Kurānu, ja pusi Svētās Grāmatas viņš izlasa 5 dienās? _____
6. Grāmata par Islāmu ir 20 lapas gara. Izlasītas ir 12. Cik lapas vēl jāizlasa? _____
7. Masdžidā uz plauktiņa guļ 3 lūgšanu paklājiņi. Vienu no tiem paņēma Fātima. Cik sadžādas palika uz plauktiņa? _____
8. Asmai šogad bija otrais ramadāna gavēnis. Kurš pēc skaita gavēnis būs nākamgad? _____
9. Arābu alfabētā ir 26 burti. Umars ir iemācījies jau 10 no tiem. Cik burti brālītim vēl jāiemācās? _____

10. **Sima ar lidmašīnu līdz Medīnai var aizlidot 5 stundās, bet Umars 7 stundās. Kurš ātrāk nokļūs Medīnā, ja abi lidojumu uzsāks vienā laikā? _____**

Nelaimīgā vecenīte

Mekā dzīvoja kāda neticīga vecenīte. Kad Dieva vēstnesis Muhammeds (lai viņam Dieva svētība un miers) iekaroja Meku, tad daudzi cilvēki pieņēma Islāmu, bet šī vecenīte ne. Viņai nepatika Dieva vēstnesis un viņa domāja, ka viņš ir apvainojis un aizvainojis viņas dievības un dievietes.

Kādu dienu viņa sakravāja savas mantas un slepus pameta Meku. Pa ceļam viņa satika kādu vīru, kurš jautāja, vai viņai nevajag palīdzību. Tā nu vecenīte deva viņam nest daļu no savām mantām. Viņi gāja pa karsto tuksnesi saulei karsējot, līdz vīrs iejautājās par iemeslu, kāpēc vecenīte pamet Meku. Vecenīte teica, ka viņai nepatīk Muhammeds un viņa domā, ka viņš ir slikts cilvēks. Daudzi cilvēki ir pametuši viņu dievības un senču dzīvesveidu, lai kļūtu par musulmiem, bet viņa gan to nevēlas. Tā nu viņa stāstīja daudzas sliktas lietas, kuras ir dzirdējusi par šo Muhammedu. Vīrs klausījās neko neteikdams. Tā nu viņi bija aizgājuši līdz ceļam prom no Mekas, kad vīrs vēlējās atgriezties Mekā. Vecenīte pateicās un jautāja pēc vīra vārda.

Vīrs teica: „Mans vārds ir Muhammeds.”

Vecenīte bija pagalam pārsteigta. Visu garo ceļu viņa bija stāstījusi visu slikto ko bija dzirdējusi par Muhammedu, bet viņš nepārtrauca, tikai turpināja nest viņas mantas. Viņš bija tik izpalīdzīgs un laipns, ka viņš nevarēja būt slikts cilvēks kā viņa par viņu domāja.

Asaras ritēja pār vecenītes vaigiem un viņa bija nokaunējusies. Viņa teica viņam: „Es vēlos iet atpakaļ uz Meku! Es vēlos kļūt par muslimu!”

Lasi stāstiņu un atzīmē pareizo variantu!

1. Kurā pilsētā dzīvoja neticīgā vecenīte?
 - Medīnā
 - Mekā
 - Džidā
2. Vīrs, kurš jautāja vai vecenītei nevajag palīdzību, bija
 - Kaimiņš
 - Praviētis Muhammads (saw)
 - Usmāns
3. Praviētis Muhammads (saw) vecenītei palīdzēja nest
 - mantas
 - grāmatas
 - augļus
4. Vecenīte vēlējās kļūt par muslimu, jo
 - Praviētis Muhammads (saw) bija izpalīdzīgs un laipns
 - viņa gāja pa karsto tuksnesi
 - viņa bija aizmirsusi Mekā savas dievības un dievietes

Pasaka par gudro karali

Sen atpakaļ Indijā bija maziņa valstiņa, kurā iedzīvotāji mainīja karali katru gadu. Kad indivīds piekrita būt karalis, viņš piekrita arī noteikumam, ka pēc šī gada valdīšanas viņš tiks aizsūtīts uz netālu esošo salu. Tā, karalim beidzot savu termiņu, cilvēki sagērba viņu dārgās drēbēs, uzlika uz izgreznota ziloņa un izvadīja cauri pilsētai atvadām. Tas bija ļoti skumjš brīdis karalim, kurš valdīja vienu gadu. Pēc atvadām, cilvēki iesēdināja karali laivā, aizveda viņu uz netālu jūrā esošo neapdzīvoto salu un tur atstāja.

Šoreiz atgriežoties no karaļa atstāšanas uz salas, viņi jūrā pamanīja kādu jaunu vīrieti, kurš turējās pie balņa, acīmredzot izglābies no nesenas kuģa katastrofas. Tā kā viņiem vajadzēja jaunu karali, viņi viņu izglābjot piedāvāja izglābtajam par tādu kļūt. No sākuma viņš atteicās, bet vēlāk piekrita kļūt par karali uz gadu.

Esot karalis jau trīs dienas un iepazīties ar pārvaldāmās valsts situāciju, viņš lūdza saviem palīgiem aizvest viņu apskatīt to salu uz kuru tika aizvesti iepriekšējie karaļi. Salā ierodoties, viņš redzēja, ka tā visa ir klāta ar bieziem džungļiem un tajos ir plēsīgi zvēri. Nedaudz pastaigājot, viņš atrada iepriekšējo karaļu mirušo ķermeņu paliekas. Acīmredzot, drīz vien zvēri katram no tiem uzbruka un neviens no tiem neizdzīvoja ilgi.

Jaunais karalis atgriezās atpakaļ karalistē un būdams karalis, noalgoja simts strādniekus, kurus nosūtīja uz to salu. Viņiem bija uzdevums izmedīt tos plēsīgos zvērus, un izcirst džungļus. Karalis apmeklēja salu katru mēnesi un skatīja darba progresu salā. Viņš arī uzdeva jaunus uzdevumus.

Pēc pirmā mēneša visi plēsīgie zvēri bija izmedīti un vairums džungļu bija izcirsti. Otrajā mēnesī džungļi bija jau izcirsti pilnībā. Trešajā mēnesī strādniekiem bija pavēlēts stādīt dažādus augļu dārzus un ziedošus krūmus. Tāpat tika ievestas vistas, pīles, kazas un govis. Pēc tam tika uzceltas lielas un skaistas mājas un arī piestātne kuģiem. Pēc vairākiem mēnešiem sala kļuva skaista un mājīga. Atšķirībā no iepriekšējiem karaļiem, pats karalis dzīvoja vienkārši un neizšķērdīgi. Visu savu karaļa algu viņš ieguldīja salā. Kad bija apritējuši deviņi mēneši, karalis sasauca cilvēkus un teica viņiem: „Es zinu, ka pēc noteikumiem man jādodas uz salu apritot pilnam gadam, bet tagad ir deviņi mēneši. Bet es vēlos doties jau tagad.”

Tomēr cilvēki nepiekrita un viņam bija jāvalda vēl trīs mēnešus.

Tad nu bija pagājis pilns gads un karaļa termiņš bija beidzies. Cilvēki sagērba karali greznās drēbēs un uz izskaistināta ziloņa veda cauri pilsētai atvadīties. Tomēr, atšķirībā no iepriekšējiem karaļiem, šis karalis nebija

bēdīgs, bet gan priecīgs. Cilvēki jautāja viņam: „Visi iepriekšējie karaļi šajā brīdī raudāja. Kāpēc tu esi priecīgs un starojošs?”

Aizejošais karalis teica: „Vai tad jūs nezināt ko saka gudri ļaudis? Viņi saka, ka tad, kad jūs nākat šajā dzīvē, tad jūs raudat, bet apkārtējie smaida. Dzīvojiet tā, lai kad jūs mirstat, tad jūs smaidītu, bet apkārtējie raudātu. Es dzīvoju šādu dzīvi. Kamēr citi karaļi pazaudēja savu dvēseli luksus dzīvē, kuru var piedāvāt karaļa statuss, es vienmēr domāju par nākotni un plānoju par sevi tajā. Es pārvērtu bīstamo un nāvējošo salu par brīnišķīgu, skaistu un mājīgu mājvietu, kur es varu dzīvot labpatikā.”

Mums ir jāņem mācība no šīs pasakas par to, kā mēs dzīvojam mūsu dzīves. Dzīve šajā pasaulē ir sagatavošanās dzīvei nākamajā. Šajā dzīvē mums jāuzmanās nepazaudēties skaistajās šīs dzīves lietās. Ir jāuzmanās aizmirst par nākamo dzīvi. Tāpēc, pat ja mēs esam karaļi, mums jādzīvo vienkārši kā mūsu vēstnesis Muhammeds (lai viņam Dieva svētība un miers). Mums jāatceras, ka īstā dzīve ir nākamā dzīve. Tā nav vienkārši garāka par šo, tā ir mūžīga un šī dzīve ir ātri aizskrejošs mirklis.

Savieno un izkrāso!

Fadžr ir

Vēlā vakara lūgšana.

Zuhr ir

Pēcpusdienas lūgšana.

Asr ir

Saulrieta lūgšana.

Maghrib ir

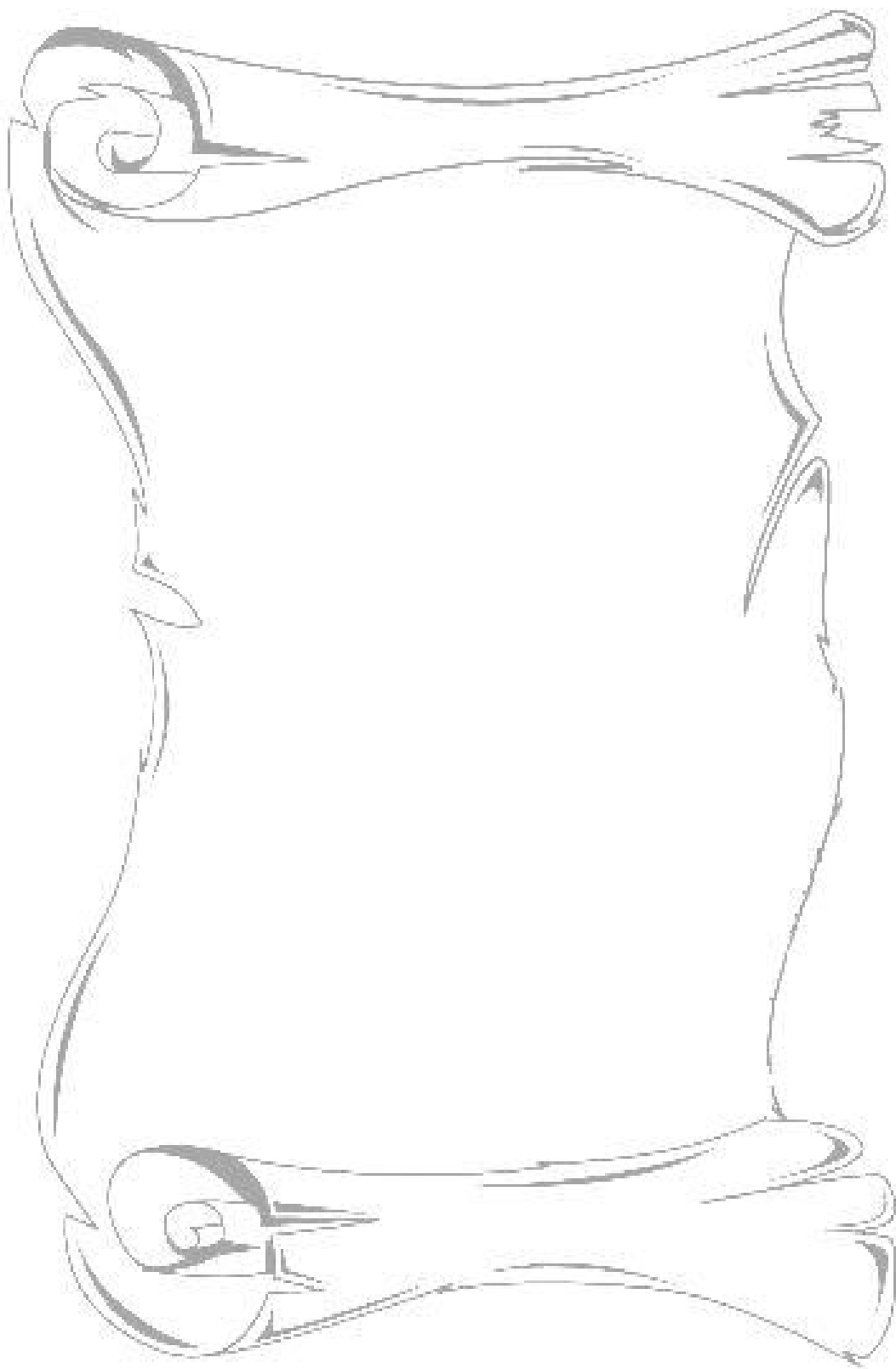
Rītausmas lūgšana.

Išā ir

Dienasvidus lūgšana.

Uzraksti vai uzzīmē savu dua Allāham.

Koka bļoda

Pēc savas sievas nāves, vecs vīrs apmetās dzīvot pie sava dēla, kuram bija sieva un četrus gadus vecs bērns. Vecajam vīram bija ļoti vāja veselība. Viņa rokas visu laiku stipri trīcēja, acis rādīja visu izplūdušu, bet gaita ļogana. Arī viņa prāts bija krietni pavājinājies.

Kad ģimene ēda kopā pie ēdamgalda, tad vecā vīra veselība radīja problēmas. Viņam bija grūti saskatīt ēdienu, bet, kad izdevās to paņemt ar karoti, tad šis tas no tās krita nost viņa trīcošo roku dēļ. Ja ģimene ēda zirņus, tad tie bira pāri karotes malai. Kad viņš centās sagrābt piena glāzi, tad dažkārt izšļakstīja pienu uz galdauta.

Vedekla bija aizkaitināta par šo nekārtību un pārkritušo ēdienu:

„Mums kaut kas jādara ar tavu tēvu,” viņa sacīja savam vīram. „Manai pacietībai pietiek ar visu to uz galdauta izlieto pienu, uz grīdas nokritušo ēdienu un skaļo ēšanu.”

Tā nu vīrs ar sievu izveidoja mazu galdiņu stūrī. Tur vectēvs ēdīs atsevišķi netraucējot ģimenei pie ēdamgalda. Tā kā vectēvs jau bija aizķēris vienu šķīvi ar piedurkni un nometot to zemē saplēsis, tad viņam ēdienu deva koka bļodā.

Kad vīrs ar sievu un četrgadīgo bērnu no ēdamgalda dažkārt paskatījās uz vectēva pusi, tad varēja dažkārt redzēt kādu asaru vectēva acīs. Tomēr joprojām viņš tika sarāts par reizēm, kad viņa ēdiens uzkrīta uz grīdas vai nošlakstīja galdu.

Mazais puika nebija ļoti plāpīgs un neko nebija teicis šajā sakarā. Bet reiz, pirms vakariņām, tēvs pamanīja, ka dēliņš sēžot uz grīdas spēlējas ar koka gabaliņiem.

Tēvam ieinteresēja dēliņa rotaļāšanās un viņš mīli jautāja četrgadniekam: „Ko tu tur veido?”

Tikpat mīli dēliņš atbildēja: „Tēti, es veidoju maziņu koka bļodiņu tev un mammītei. No tās jūs varēsiet ēst, kad klūsiet veci.” Dēliņš pasmaidīja un turpināja savu darbu.

Šie vārdi satrieca vecākus. Viņi sāka raudāt no kauna. Viņi devās pie vectēva un lūdza viņu atpakaļ pie ēdamgalda. Turpmāk viņi vairs nedusmojās par vectēva vecuma vājuma izraisītajām problēmām. Viņiem vairs neuztrauca ne pār karoti pārkritušais, ne izlijis piens, ne galdauts apliets.

Vēstnesis Muhammeds (lai viņam Dieva svētība un miers) teica: „Vecāki ir labākie no Paradīzes vārtiem. Tā, ja tu vēlies, tad paturi tos vārtus vai zaudē.”

(At-Tirmizī 4928, atstāstījis Abū Darda)

JASMINA
8GADI
DZĪVO ANGLIJĀ
UN
LATVIJĀ.

KO
TU
DARI
DĒLĪN?

ES TAISU
BLŪDĪNĀS TEV
UN MAMITĒI. NO
KURĀN, JUS EDSĒIET
KĀD PALĪESĪET
VECI.

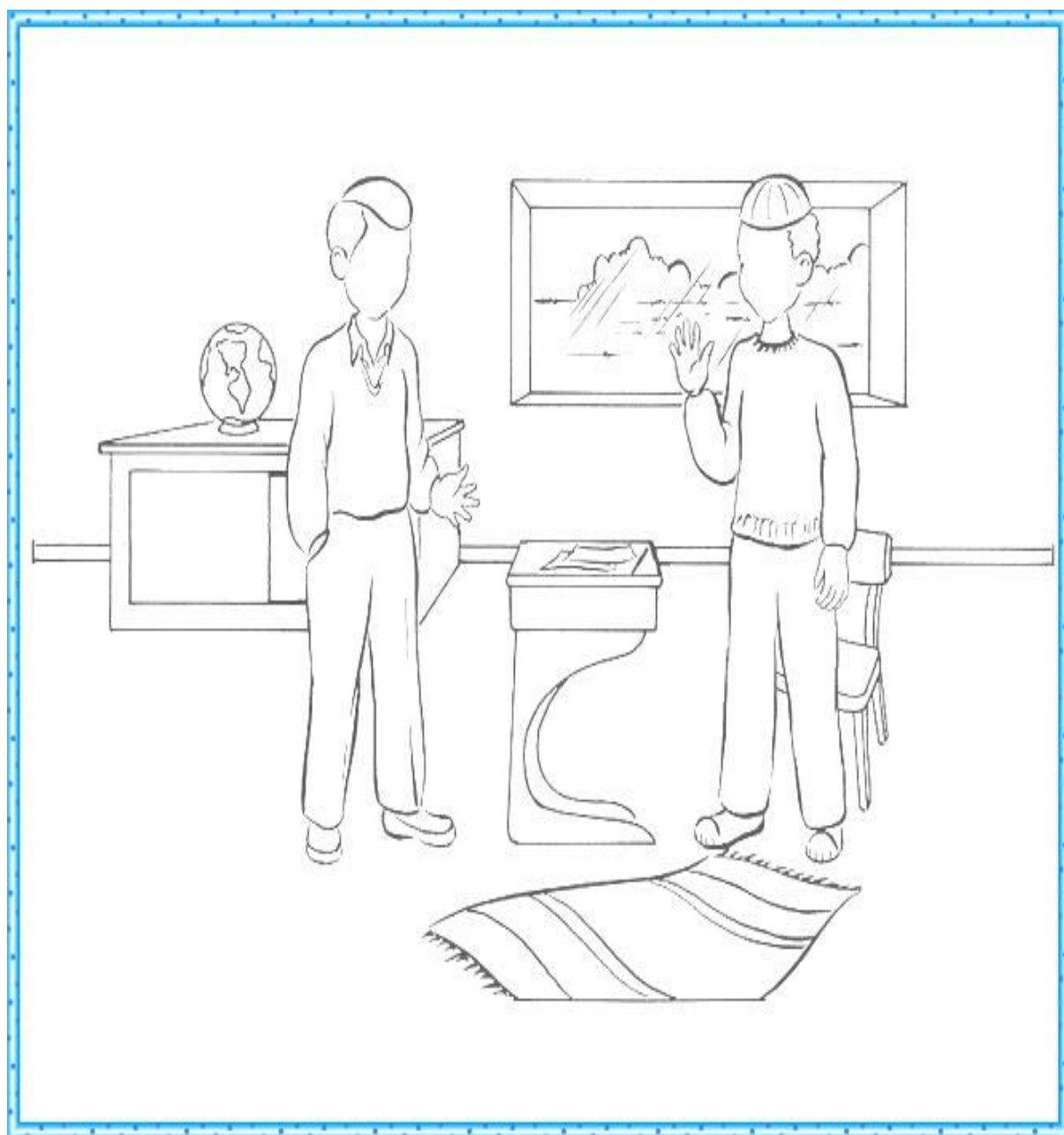
K-r-ā-p-š-a-n-ā-s

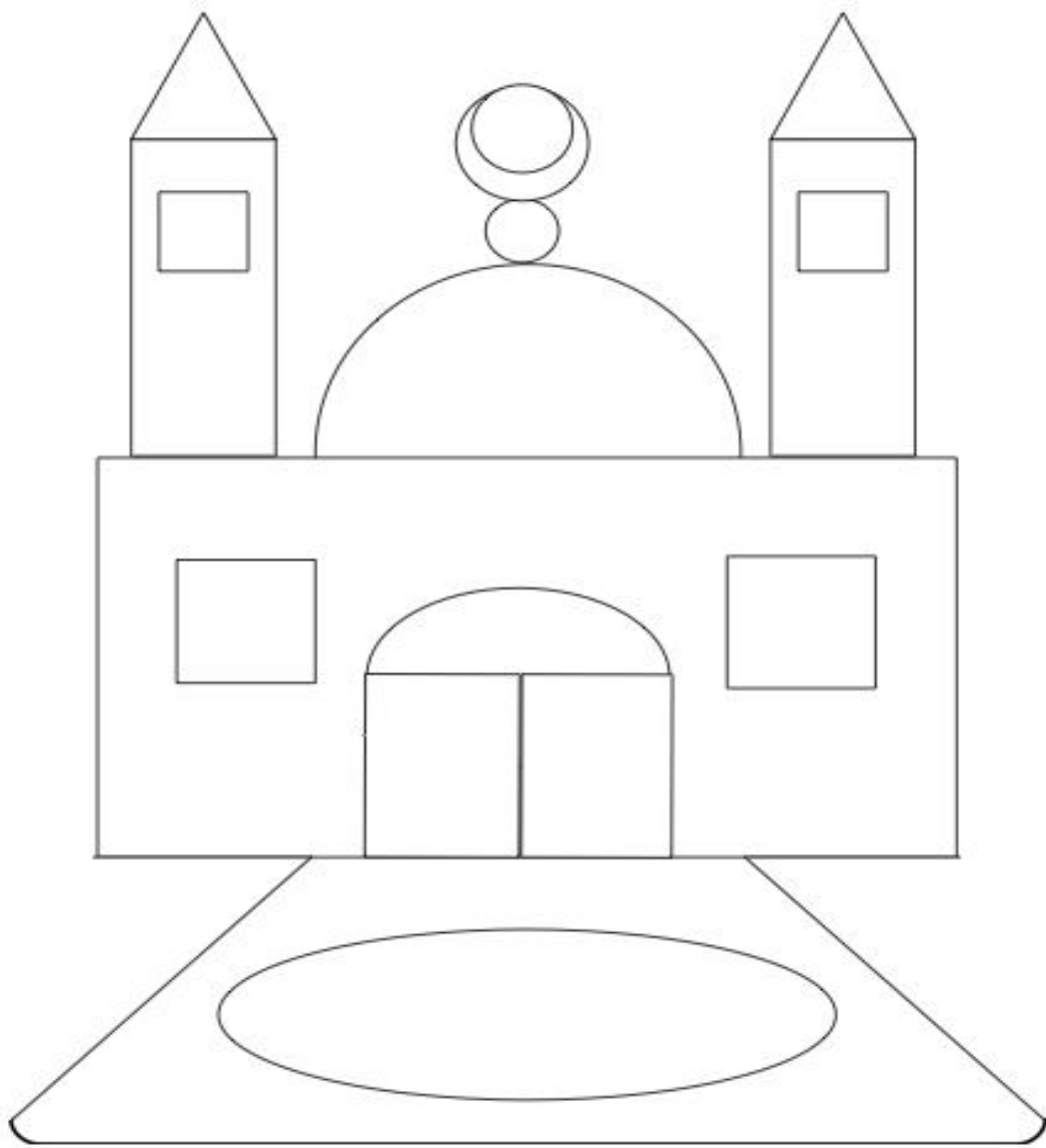
A-b-ū H-u-r-e-i-r-a a-t-s-t-ā-s-t-a, k-a r-e-i-z D-i-e-v-a V-ē-s-t-n-e-s-i-s (l-a-i v-i-ŋ-a-m D-i-e-v-a s-v-ē-t-ī-b-a u-n m-i-e-r-s) t-i-r-g-ū a-t-k-l-ā-j-a, k-a g-r-a-u-d-u k-a-u-d-z-e t-i-k-a-i n-o ā-r-p-u-s-e-s i-r s-a-u-s-a, b-e-t i-e-k-š-ā i-r m-i-t-r-a.

V-i-ŋ-š j-a-u-t-ā-j-a g-r-a-u-d-u p-ā-r-d-e-v-ē-j-a-m: „K-a-s t-a-s?” P-ā-r-d-e-v-ē-j-s a-t-b-i-l-d-ē-j-a: „D-i-e-v-a V-ē-s-t-n-e-s-i-! T-a-s i-r n-o l-i-e-t-u-s.” D-i-e-v-a V-ē-s-t-n-e-s-i-s t-e-i-c-a: „T-a-d k-ā-p-ē-c-t-u n-e-u-z-l-i-k-i s-l-a-p-j-o-s g-r-a-u-d-u-s a-u-g-š-ā, l-a-i v-i-s-i v-a-r-ē-t-u r-e-d-z-ē-t-? K-u-r-š k-r-ā-p-j m-ū-s, t-a-s n-a-v n-o m-u-m-s.” (S-a-h-ī-h M-u-s-l-i-m)

M-u-m-s v-i-e-n-m-ē-r j-ā-a-t-c-e-r-a-s, k-a k-r-ā-p-š-a-n-ā-s i-r S-ā-t-a-n-a ī-p-a-š-ī-b-a. C-i-t-i v-a-r-b-ū-t n-e-p-a-m-a-n-ī-s m-ū-s k-r-ā-p-j-o-t-i-e-s, b-e-t D-i-e-v-s v-i-e-n-m-ē-r m-ū-s v-ē-r-o. T-i-c-ī-g-a-i-s s-a-p-r-o-t-o-t, k-a D-i-e-v-s v-i-ŋ-u v-ē-r-o, n-e-d-a-r-ī-s š-ā-d-u-s n-o-s-o-d-ā-m-u-s d-a-r-b-u-s.

Izkrāso!

Lapsa un vīnogas

Kādā saulainā pēcpusdienā lapsa iznāca laukā no meža un klaiņoja pa zemnieku iekoptajiem laukiem. Viņa nonāca līdz vīnogu kokiem. Pienākot klāt, viņa redzēja augšā zaros karājoties sulīgus vīnogu ķekarus.

Lapsa apskatījās apkārt. Neviena nebija. Ne zemnieku, ne mednieku, ne suņu. Lapsa nolēma nozagt dažus vīnogu ķekarus.

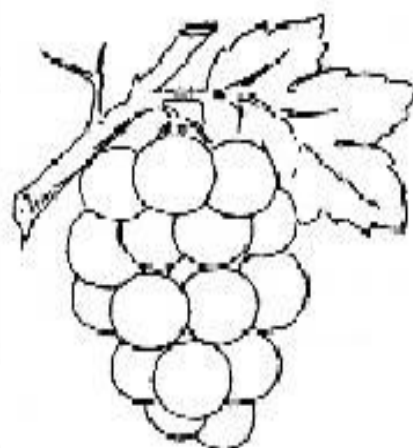
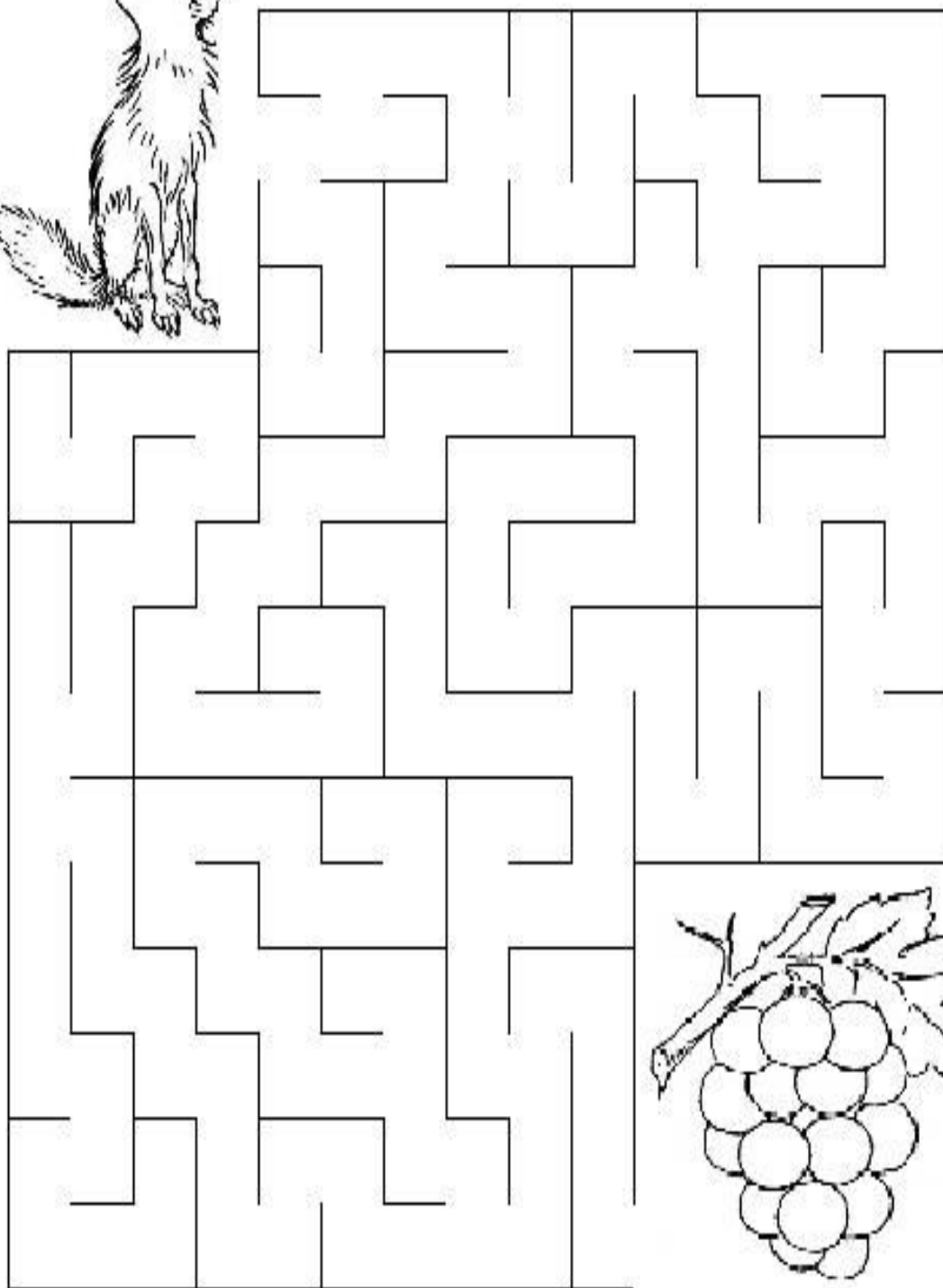
Lapsa palēcās, lai satvertu ķekaru, bet neizdevās. Lapsa lēca vēl centīgāk, bet joprojām ķekari bija par augstu. Lapsa atkāpās pāris soļus, ieskrējās un lēca! Bet atkal neizdevās. Lapsa atkāpās tālāk un vēl vairāk ieskrējās, bet nekādi neizdevās.

Sāka krēslot un lapsa kļuva dusmīga. Tā skrēja un lēca, bet nekādi ķepa neiegrābās vīnogu ķekarā. Sāka tumst un lapsa pārstāja lekt.

Lapsa atmeta ar ķepu un gāja prom pie sevis murminot: „Vispār jau es nemaz īsti negribēju tās vīnogas. Un esmu droša, ka tās vīnogas ir par skābu.”

Tā nereti tad, kad mēs nevaram iegūt to, ko vēlamies, tad mēs izliekamies, ka nemaz negribējām. Īstenībā vajag būt uzmanīgam ar to ko vēlas un cik vēlas. Un jāatceras, ka lapsai ir taisnība vienā ziņā – negodīgi iegūta manta vai piepildīta vēlme negaršo labi.

Palīdzi lapsai iegūt vīnogas!

Zivs vēderā

Bērni, jūs zināt, Ādams (as) bija pirmais cilvēks. Viņš bija arī pirmais pravietis, ko Allāhs (SWT) atsūtīja uz zemi. Ādamam (as) bija daudz bērnu. Un viņiem, savukārt, bija daudz bērnu, kuriem arī bija daudz bērnu. Drīz te bija daudz, daudz cilvēku un viņi izklīda, lai sāktu dzīvot daudzās dažādās zemes daļās.

Daži cilvēki bija sākuši aizmirst Allāha vēsti. Viņi bija sākuši klausīt Šeitonu un sekot viņa paraugam. Lai atgādinātu aizmirsto, Allāhs sāka sūtīt praviešus vienu pēc otra. Tādejādi Allāhs atsūtīja daudzus praviešus uz zemi. Viens no viņiem bija Jona (as). Allāhs viņu aizsūtīja uz vietu, sauktu par Nīnivi. Allāhs bija iedevis Jonam (as) svarīgu vēsti: pateikt cilvēkiem, ka nekas nav pielūgsmes vērts kā vien Allāhs un Viņš ir Vienīgais. Daudzus gadus Jona (as) stāstīja cilvēkiem, kā būt labiem un kā iepriecināt Allāhu. Ja viņi būtu klausījušies Jonu (as) un paklausījuši viņam, tas būtu nācis viņiem par labu.

Bet diemžēl Nīnives ļaudis nevēlējās saprast Jonas (as) vēsti. Lai arī kā viņš mēģināja, viņi atteicās sekot vēstij un viņi negribēja atmest savu veco dzīvesveidu. Tad kādu dienu pēc tam, kad Jona (as) bija daudzus gadus ļoti centīgi mēģinājis, viņš sadusmojās uz saviem ļaudīm un izlēma pavisam pamest Nīnivi.

Jona (as) devās uz jūras krastu, kur bija novietots kuģis, gatavs burāšanai. Ceļotāji kāpa uz klāja, lai dotos braucienā pāri jūrai uz zemēm, kas bija viņā krastā. Jona (as) uzkāpa uz klāja kopā ar pārējiem. Bet pagaidi! Kaut kas šeit liekas nepareizs.

Nebija bijusi pavēle no Allāha, kas atļautu Jonam (as) pamest Nīnivi. Tāpat Allāhs nebija sūtījis nekādu sodu Nīnives ļaudīm. Jona (as) bija pārsteidzies. Praviešiem jāmeklē Allāha norādījumi un viņi nevar vienkārši pamest savus ļaudis vienus pašus. Kam tagad būtu jānotiek?

Kad laiva sasniedza jūras vidu, sāka pūst stiprāki vēji, kas padarīja ūdeni nelīdzenu un vilņainu. Viļņi kļuva gigantiski un sāka celties kā kalni, saniknoti šļācoties pret kuģi, to grūžot un šūpojot ar nāvējošu spēku uz šo un to pusi. Cilvēki turējās un sargāja katrs savu dārgo dzīvību. Laivas apkalpe skaļi kļiedza, ka kuģis apgāzīsies, ja to nepadarīs vieglāku.

Pasažieriem bija jāpārmet savas mantas pāri bortam. Cilvēki, lielā steigā, paklausot kapteiņa un apkalpes pavēlēm, un, lai glābtu savas dzīvības, ātri izsvieda jūrā savu dārgo bagāžu. Bet visi viņu centieni nelīdzēja, lai nomierinātu jūru un kuģis turpināja bīstami svārstīties dusmīgajos ūdeņos. Šķita, ka ir mazas cerības, ka kāds izdzīvos. Ikviens domāja, ka laikam uz laivas klāja ir kāds vergs, kurš bija aizbēdzis no sava saimnieka. Kamēr viņš būs uz klāja, viņi turpinās šūpoties laivā, dusmīgajos viļņos, baidoties par savām dzīvībām.

Tajā laikā tika uzskatīts par ļoti nepareizu, ja vergs aizbēga no sava saimnieka. Jautājums bija: kurš tas varētu būt? Jona (as) domāja, ka tas nevar būt neviens cits, tikai viņš. Viņš nebija sagaidījis, lai uzzinātu, ko Allāhs no viņa vēlējās. Nesagaidot Allāha pavēli, viņš bija pametis Nīnivi.

Viņš pateica cilvēkiem uz laivas klāja, ka patiesībā viņš bija tas, kurš bija devies prom, nepaziņojot to

savam Saimniekam. Viņš lūdza apkalpei, lai viņu iemet jūrā. Bet cilvēki bija iepazinuši Jonu (as) un uzskatīja viņu par labu cilvēku un domāja, ka viņš patiešām nevarētu būt aizbēdzis no sava saimnieka. Viņi nevēlējās piekrist tam, ka viņu pārmet pāri bortam.

Viņi izlēma vilkt lozes ar visiem ceļotāju vārdiem. Tas, kura vārds tiktu izvilts, tiktu iemests jūrā. Pirmajā reizē tas bija Jonas (as) vārds, kas tika izvilts. Lai būtu droši, ka nav kļūdījušies, cilvēki vēlreiz vilka lozes. Vēlreiz Jonas (as) vārds tika izvilts. Un vēl vienu reizi, kad trešo reizi tika vilktas lozes, tas bija Jona (as). Ko viņi tad darīja?

Cilvēki saprata, ka tas bija tas, ko Allāhs (swt) gribēja. Ar bēdīgām sirdīm cilvēki palīdzēja Jonam (as) ielēkt dusmīgajā jūrā. Tikko viņi tā izdarīja, jūra atkal kļuva mierīga. Milzīga zivs piepeldēja tuvu Jonam (as) un ar vienu lielu malku viņu veselu norija. Nesakosts un nesakošlāts, viņš tika norīts kā viens kumoss.

Jona (as) zināja, ka tā bija Allāha griba, ka viņu norija milzīga zivs. Zivs vēderā bija tik tumšs, ka Jona (as) neko nevarēja redzēt. Nebija nekāda ceļa, kā Jona (as) varētu mēģināt izklūt no turienes, kur viņš bija nokļuvis. Kā lai viņš to varētu? Kāpēc tas bija noticis?

Jona (as) patiešām ļoti nožēloja. Viņš lūdza, lai Allāhs viņam piedod. Viņš veica dua zivs vēderā :“Nav cita pielūgsmes tiesīga, tikai Tu, Allāh, Lai Tev slava. Patiešām, es esmu viens no nepareizi darītājiem.” Ja kāds izdara ko nepareizu un patiesi, no visas sirds lūdz Allāham piedošanu, Allāhs Savā laipnībā, viņam piedod.

Jona (as) bija Allāha (swt) izvēlēts būt par Viņa pravieti un viņš bija ļoti Dievticīgs un labs cilvēks. Nīnives cilvēki neklausīja viņu, kad viņš viņiem teica, lai viņi seko Allāha vēstij. Bet dodoties prom bez Allāha pavēles, viņš saprata, ka viņš ir pieļāvis kļūdu. Allāhs dzirdēja viņa lūgšanas un piedeva viņam. Mums jāatceras, ka Allāhs ir At-Tawwāb, Piedodošais, pie Kura vērsties ar nožēlu, un Viņš mīl piedot.

Ar Allāha gribu, Allāhs pavēlēja zivij izmest Jonu (as) salas krastā. Jona (as) bija kļuvis vārgs, jo viņš nebija ēdis un nebija redzējis gaismu zivs vēdera tumsībā, kurā viņš bija dzīvojis. Ar Allāha pavēli, blakus Jonam (as) izauga ķirbis, lai Jona (as) ēstu to un atkal kļūtu spēcīgs.

Paskatīsimies, kas notika ar Nīnives ļaudīm pēc tam, kad Jona (as) viņus bija pametis. Debesīs bija sākušas rādīties soda zīmes, kas nāca no Allāha. Cilvēki bija pārbijušies. Viņi tad saprata, ka Jona (as) bija labs un Dievticīgs cilvēks. Viņam tiešām bija jābūt Allāha pravietim un viņa brīdinājumi par sodu bija izrādījušies pareizi. Viņi bija nepareizi darījuši, neklausot viņu. Ja Jona (as) bija dusmīgs uz viņiem, tad Allāham, protams, būtu jābūt arī dusmīgam uz viņiem.

Agrākos laikos, kad cilvēki nebija paklausījuši praviešiem, Allāhs sūtīja viņiem sodu: zemestrīces,

vētras vai kā cita veidā. Kad cilvēki atsauca atmiņā to, kas bija noticis ar tiem, kas pirms tam nebija paklausījuši Allāham, viņi patiešām nobijās. Viņi gribēja doties meklēt Jonu (as) un atzīties viņam savā nepareizajā rīcībā. Bet Jonu (as) nekur nevarēja atrast. Uztraukušies un nobijušies visi Nīnives ļaudis sanāca kopā zem klajas debess. Viņi visi lūdza piedošanu Allāham. „ Ak, Allāh, piedod mums. Mēs pārstāsim neklausīt. Lai vai ko Tu mums pavēlētu, mēs Tevi klausīsim.” Allāhs ir Ar Rahman. Viņš ir žēlsirdīgs pret kalpiem. Allāhs ir At Tawwāb. Viņš pieņem cilvēku vēršanos ar nožēlu. Allāhs piedeva Nīnives ļaudīm, jo viņi izlēma mainīt savu dzīvesveidu un kļūt par labiem cilvēkiem. Nebija vairs paredzēts viņiem sūtīt sodu. Draudošie mākoņi, kas bija biedējuši Nīnives ļaudis, pazuda no debesīm.

Dažas dienas pēc tā, kad Jona (as) bija atguvis savus spēkus, Allāhs aizsūtīja viņu atpakaļ pie Nīnives ļaudīm, kurus viņš dusmās bija pametis. Kad cilvēki viņu ieraudzīja, viņi laimīgi līksmoja. Viņi pieņēma Jonas (as) vēsti un sekoja viņa piemēram. Tā viņi bija iepriecinājuši Allāhu.

Resnule

Hala skolas skrējienā bija pirmā. Subhānallā! Es vēlētos būt tik ātra un izveicīga kā viņa. Es pateicu to viņai, bet viņa iesmējās. Viņa teica, ka ja es būtu atnākusi uz šo skolu tad, kad viņa, tad man nebūtu šādas vēlmes. Viņa bija tuklākā skolniece klasē.

Hala? Nespēju noticēt.

Hala stāstīja, ka citas skolnieces sauca viņu par ZiloņHalu un par Resnuli. Viņa izlikās, ka viņai nav nekas pretī pret šādu iesauku, bet pārnākot mājās viņa raudāja. Viņa pārtrauca ēst un tikai izlikās, ka ēd. Beigās viņai kļuva slikti un viņu aizveda uz slimnīcu. Tur ārste Asma aprunājās ar viņu un saprata Halas problēmu, ka Hala cieš no klasesbiedru ļaunas izsmiešanas. Ārste Asma teica, ka mēs nevaram mainīt citu cilvēku uzvedību, bet Dievs ir devis mums spēju rūpēties par sevi un mainīt sevi. Tā nu Hala apņēmas notievēt pareizi mainot savus ēšanas un aktivitāšu ieražas. Hala apņēmas nepārēsties, neēst taukainu un neveselīgu pārtiku un veikt vingrinājumus vai nodarboties ar sportu. Uzmundrināta, Hala uztvēra to kā personisku džihādu un spēja nomest lieko svaru.

Skolā par viņu vairs neviens nezobojas. Hala ir veselīga, spēcīga un aktīva. Viņa pat ir iemīlējusi dažus sporta veidus.

Nodomāju par Halas personisko džihādu - es uzsākšu līdzīgas pūles, lai es beigtu nogulēt Fadžr lūgšanu.

Dieva vēstnesis un bērni

Dieva vēstnesis Muhammeds (lai viņam miers un Dieva svētība) mīlēja mazus bērnus.

Kādu dienu viņš ceļoja ar saviem draugiem. Kad pienāca lūgšanu laiks, viņi apstājās, lai veiktu lūgšanu. Viens sahāba uzsāka saucienu uz lūgšanu - azānu: „Allāhu akbar! Allāhu akbar...”

Tai vietai netālu dzīvoja bērni, kuri nekad iepriekš nebija dzirdējuši azānu. Viņi jautrojās un sāka atdarināt azānu. Vienam zēnam ar skaistu balsi sanāca pat ļoti labi.

Pēc lūgšanām Dieva vēstnesis pasauca bērnus. Bērni bažījās vai netiks norāti vai sodīti par jokošanos par azānu.

Tomēr Dieva vēstnesis smaidīja un prasīja zēnam ar skaisto balsi, lai viņš atkal sauc azānu. Viņš noskūpstīja viņu un teica: „Ej, inšāallāh, tu sauksi azānu Dieva mājā (Beitullāh - Kāba Aizliegtajā masdžidā)!”

Bērni bija priecīgi un arī pārsteigti, ka nav sarāti. Viņiem patika, ka Dieva vēstnesis bija laipns pret viņiem. Viņu ģimenes kļuva par musulmiem, jo viņus iespaidoja muslimu un viņu līdera Muhammeda manieres un uzvedība.

Kad tas zēns izauga, tad atbilstoši Dieva vēstneša paredzējumam, viņš sauca azānu Mekas masdžidā.

Css! Nesaki viņam!

Abdullāhs ibn Mubāraks bija Dieva vēstneša Muhammeda (lai viņam Dieva svētība un miers) līdzgaitnieks. Viņš mācīja cilvēkiem Islāmu dažādās pilsētās. Kādā no tām bija jauns cilvēks, kurš regulāri apmeklēja viņa lekcijas un centās visādi palīdzēt.

Kādu dienu Abdullāhs ibn Muhāraks devās uz šī cilvēka pilsētu, bet neatrada viņu. Viņš jautāja cilvēkiem un uzzināja, ka meklētais ir cietumā, jo ir parādos, kurus nespēj atdot.

Abdullāhs ibn Mubāraks jautāja pēc tiem, kuriem ieslodzītais bija parādā. Viņš atrada tos un samaksāja parādu, lai gan tas bija liels. Bet Abdullāhs ibn Mubāraks piekodināja, lai viņi nestāsta, kurš izpirka parādu.

Tā kā parāds bija samaksāts, tad jauno cilvēku atbrīvoja no cietuma. Viņš devās atrast Abdullāhu ibn Mubāraku, jo bija dzirdējis, ka viņš ir atnācis uz šo pilsētu. Tomēr viņš bija jau devies projām. Vēlāk, kad viņi satikās, jaunais cilvēks izstāstīja, ka kāds ir viņu izpircis no parāda. Abdullāhs neatklāja, ka tas ir viņš. Tikai daudzus gadus vēlāk, kad Abdullāhs nomira, jaunais cilvēks uzzināja savu labvēli.

No šā stāsta mums ir jāmācās ne tikai uzmanīšanos ar aizņemšanos, bet arī to, ka labos darbus nedrīkst

darīt dēļ tā, lai citi redzētu un tevi slavētu. Ja ir iespējams, tad labāk, ja cilvēki neuzzina, kurš darīja labo darbu. Dievs zina, kurš darīja kādu darbu un kādu nolūku dēļ, un dos attiecīgu atalgojumu. Darot labo darbu citiem nezinot, ir vieglāk izvairīties no tā, ka mēs darām labo darbu cilvēku patikas un nevis Dieva patikas dēļ.

Savieno! Papildini uzdevumu!

Allāhs mīl

Allāhs nemīl

Lielībniek
us

Labdaru
s

Pacietīgo
s

Dievbijīg
os

Postīša
nu

Netaisnīgo
s

Grēkdar
us

Taisnīgo
s

Zēna Dievbijība

Reiz, sen atpakaļ dzīvoja vīrs, kura darbs bija izspiegot tirgū cilvēkus. Viņam bija jāpagatavo ikdienas ziņojums priekšniekam par to, kādas sarunas viņš ir dzirdējis tirgū. Kādu vakaru, jau pēc noklausīšanās un ziņojuma uzrakstīšanas, viņš bija ļoti aizņemts un tāpēc viņš palūdza savam māšasdelam aiznest ziņojumu priekšniekam.

Tā nu zēns devās ar ziņojumu pie priekšnieka, bet pa ceļam viņš atcerējās, ka viņa tēvocis aizmirsis uzrakstīt ziņojumam datumu. Tā nu viņš atvēra ziņojumu un ierakstīja datumu. Viņš turpināja iet, bet viņam radās domas, kuras viņu uztrauca:

„Ahmed, tu esi mazs zēns, bet tu zini, ka tas, ko dara tavs tēvocis, ir aizliegts un slikti. Viņš slepus noklausās cilvēku sarunas tirgū. Tā ir izspiegošana. Dievs saka Kurānā: „(..) un neizspiegotiet...” (Al-Hudžurāt 12). Ahmed, tagad tu arī esi iekļāvies šajā nepaklausībā Dievam, jo palīdzi savam tēvocim aizliegtā lietā.”

Tā nu zēns satraucās un tāpēc iemeta tēvoča ziņojumu upē un devās atpakaļ mājās.

Kad tēvoča priekšnieks nesaņēma ziņojumu, viņš iejautājās par to. Tāpēc priekšnieka palīgs atnāca pie tēvoča, bet no turienes abi devās pie zēna. Zēns godīgi izstāstīja, ka viņš ir iznīcinājis ziņojumu.

YASSINE BACHIK (2G8mèr)

„Bet kāpēc?” jautāja priekšnieka palīgs.

„Es to izdarīju, jo šādu ziņojumu rakstīšana ir cilvēku izspiegošana un tā Islāmā ir aizliegta. Es nevēlos piedalīties aizliegtos darbos,” zēns izskaidroja.

Kad priekšnieks dzirdēja stāstu, viņš izsaucās: „Kāds Dievbijīgs zēns! Mūsu Dievbijība līdzās viņējai ir nekas.”

Un vai tu zini, kas bija šis zēns? Šis zēns izaugs un būs zināms kā viens no visu laiku lielākajiem Islāma zinātniekiem Ahmeds ibn Hanbals.

Māsiņa lasa grāmatu. Izkrāso!

Večiņa

Pravieša Muhammeda (lai viņam Dieva svētība un miers) laikā Mekā dzīvoja kāda večiņa, kurai nepatika Dieva pravietis.

Katru dienu, kad pravietis gāja garām viņas mājai, viņa apmētāju viņu ar atkritumiem. Tomēr pravietis nekad nesūdzējās. Kādu dienu pravietis gāja garām večiņas mājai, bet šoreiz viņš netika apmētāts. Pravietis nobrīnījās un lūkojās kur tad ir tā večiņa, bet nespēja viņu ieraudzīt.

Viņš satraucās par večiņu un klauvēja pie viņas mājas durvīm.

„Nāciet iekšā,” teica večiņa.

Kad pravietis Muhammeds (lai viņam Dieva svētība un miers) ienāca, večiņa nobijās, ka viņš viņu sodīs par atkritumu mešanu uz viņu.

„Nebaidies, es tev neko pat neteikšu,” pravietis viņu nomierināja.

Večiņa bija saslimusi un tāpēc pravietis sakopa un satīrīja viņas māju un sanesa ūdeni. Večiņa bija pārsteigta par šādu labu attieksmi par spīti viņas pārdarījumiem.

„Dieva pravieti, es vēlos pieņemt Islāmu!”

Dieva pravietis bija priecīgs. Viņa lieliskās manieres bija pieveikušas ienaidnieku.

Vē! Tā sīpolu smaka!

Tā bija burvīga savrupmāja. Ahmeds, mans skolasbiedrs, kopā ar viņa ģimeni drīz tajā pārvāksies. Tagad es, Ahmeds un viņa tēvs apmeklējām to, lai pārbaudītu cik tālu celtnieki ir to pabeiguši. Mēs iegājām skaistā hallē, bet mums nāsīs iecirtās sīva sviedru smaka. Es saskatījos ar Ahmedu un saspiedis degumu nospiedzu:

„Vē! Tā sīpolu smaka!”

Tieši aiz durvīm stāvēja vecs strādnieks izdilušās darba drēbēs. Viņš bija viscaur nosvīdis pabeidzot pēdējo krāsošanas slāni. Es piebakstīju Ahmedam un nočukstēju:

„Skaties, tas ir Sīpola kungs.”

Ahmeds nervozi uzmeta skatienu tēvam un ar pirkstu priekšā lūpām rādīja, lai es klusēju. Tas gan – labi, ka viņa tēvs mani nedzirdēja.

Ahmeda tēvs sasveicinājās un sarokojās ar strādnieku. Ahmeda tēvs neveikli smaidīja. Tikmēr mēs devāmies izpētīt skaisto celtni.

Vēlāk, kad mēs braucām mājās, Ahmeda tēvs piedāvāja izstāstīt kādu stāstu. Es un Ahmeds ar prieku piekritām, jo Ahmeda tēvam patika stāstīt interesantus un patiesus stāstus no seniem laikiem. Tā nu Ahmeda tēvs sāka stāstu:

„Šodien es jums izstāstīšu kādu stāstu par mūsu mīļotā Dieva vēstneša Muhammeda (lai viņam Dieva svētība un miers) īpašu draugu. Šis draugs bija laucinieks

vārdā Zāhirs ibn Haram. Viņš bija nabadzīgs tuksneša lopkopis, kurš mēdza nākt uz Medīnu pēc dažādām saimniecības vajadzībām un lai pārdotu savu preci. Kad viņš atnāca uz Medīnu, kurā dzīvoja Dieva Vēstnesis (lai viņam Dieva svētība un miers), viņš mēdza atnest Muhammedam (lai viņam Dieva svētība un miers) pa kādai dāvanai, kuru viņš spēja sarūpēt. Tās lielākoties bija paša darināts siers vai sviests. Savukārt Dieva vēstnesis (lai viņam Dieva svētība un miers) tuksneša lopkopim dāvināja dateles vai ko citu.

Kādu dienu, kad Zāhirs apmeklēja Medīnu, viņš nespēja atrast Dieva vēstnesi (lai viņam Dieva svētība un miers), tāpēc vienkārši devās uz tirgu, lai tur pārdotu savu produkciju. Kad Muhammedam (lai viņam Dieva svētība un miers) pateica, ka Zāhirs ir viņu meklējis, tad viņš devās meklēt savu draugu. Viņš Zāhiru atrada tirgū. Viņš ieraudzīja sasvīdušo Zāhiru sviedrainās tuksneša drēbēs. Viņš piegāja Zāhiram no mugurpuses un satvēra un cieši apskāva Zāhiru.

Zāhirs iesaucās nezinot kurš viņu satvēris: „Eu! Laid mani vaļā! Kurš tas ir?”

Bet Muhammeds (lai viņam Dieva svētība un miers) klusēja. Zāhirs centās atbrīvoties līdz viņš atpazīna, ka tas ir Muhammeds (lai viņam Dieva svētība un miers). Zāhirs nomierinājās un atkāra savu galvu atpakaļ uz Muhammeda (lai viņam Dieva svētība un miers) krūtīm.

Muhammeds (lai viņam Dieva svētība un miers) sāka jokot ar viņu un apkārtējiem: „Kurš nopirks šo vergu? Kurš nopirks šo vergu?”

Zāhirs paskatījās uz sevi un nodomāja, ka ir ļoti nabags un pat neglīts. Viņš nosacīja:

„Neviens mani nevēlas nenopirkt, Dieva vēstnesi.”

Dieva vēstnesis laipni atbildēja Zāhiram: „Bet Dievs tevi vēlas nopirkt. Dievam tu esi ļoti vērtīgs.”

Es satrūkos, jo uzreiz sapratu, ka Ahmeda tēvs dzirdēja mani izsmejot strādnieku, kad mēs bijām savrupmājā. Es piesarku kā biete un nokāru galvu, bet Ahmeds tikai paskatījās uz mani.

Ahmeda tēvs turpināja: „Mēs, būdami bagāti, dodam nabagajiem ēdienu un citu labdarību, bet dažkārt mēs nedodam viņiem cieņu, mīlestību un laipnumu. Šāda rupja uzvedība mūs dara nabagus Dieva skatījumā. Iedomājaties, ja mēs attiektos pret viņiem ar cieņu vai vienkārši smaidītu viņiem, - vai tas nepadarītu viņus laimīgākus un varbūt pat nedaudz pārsteigtus? Viņi pat varētu skaitīt lūgšanas par mums Dievam un Dievs piešķirtu mums Savu svētību šajā dzīvē un arī pēc nāves.”

Es piekritu Ahmeda tēvam. Es nespēju atcerēties pēdējo reizi, kad es uzsmaidīju kādam nabagam. Īstenībā, es nekad nedomāju par viņiem - it kā viņi būtu kaut kāda slimība, kuru es varētu saņemt. Bet Dievam

noteikti daudzi nabagie un vājie ir tuvi un dārgi. Un arī tie bagātie, kuriem rūpēja nabagie un atstumtie.

Es klusībā pie sevis nozvērējos, ka, inšāallā, es attieksos pret nabagajiem ar laipnumu. Es nekad viņus nepazemošu un nedošu iesaukas. Bet vēl joprojām katru reizi, kad ēdu sīpolus, es atceros šo atgadījumu un klusībā lūdzu Dievam piedošanu.

Savieno vārdus ar atbilstošu skaidrojumu. Izkrāso!

Zakā

Pravietis

Svētceļojums

Reliģija

Kaut kā
palūgšana

Dua

Dieva vārdi

Ramadāns

Žēlastības nodoklis

Gavēnis

Islāms

Muhammads (saw)

Korāns

Hadžs

Šahāda

Ticības apliecinājums

Usāma ibn Zeids

Usāma ibn Zeids bija Dieva vēstneša Muhammeda (lai viņam Dieva svētība un miers) brīvlaistā verga Zeida ibn Hārīsa dēls. Usāma pavadīja savu bērnību izcilas ticības vidē, kura nāca no abiem viņa vecākiem, kuri rūpējās par viņu dēla rakstura un Dievbijības izaugsmi.

Lai gan viņa vecāki nebija ne turīgi, ne ietekmīgi, pārējie Muhammeda līdzgaitnieki augstu vērtēja Usāmu viņa ticības spēcīguma, reliģisko uzskatu tīrības, un nodomu šķīstuma dēļ.

No agra vecuma Usāmai bija dedzīga vēlme piedalīties cīņā Dieva ceļā. Kad muslimi sāka sagatavoties Badr kaujai, Usāma lūdza savam tēvam atļauju piedalīties. Bet tā kā viņš bija tikai desmit gadus vecs, tad viņa tēvs jautāja: „Bet vai tad tu spēj cilāt zobenu?” Usāma atbildēja: „Ja es nespēju cilāt zobenu, tad es varu uz viņiem šaut bultas.”

Tomēr, baidoties par zēna drošību, tēvs viņam liedza atļauju.

Kad Usāma bija vienpadsmit gadus vecs, tad viņš redzēja muslimus dodoties uz Uhud kauju. Viņš vēlējās tiem pievienoties, nu jau nesot zobenu, kurš bija gandrīz garāks par viņu pašu. Citi muslimi gan jautāja: „Kas ir šis zēns un kurš viņu ved uz kaujaslauku, lai gan zēns knapi spēj panest zobenu?” Kad viņi saprata, ka Usāma

vēlas doties paša dedzīgas vēlmes dēļ, viņi bažījās par viņa drošību un pārliecināja viņu atgriezties mājās.

Kad Usāmas tēvs Zeids atgriezās no kaujām, viņš stāstīja dēlam atgadījumus no tām. Šie stāsti par musulmu drosmi un pašaieliedzību un mīlestību pret Islāmu pildīja zēna sirdi. Vēlāk, septiņpadsmit gadu vecumā Usāma ibn Zeids kļuva par musulmu armijas ģenerāli un vadīja to kaujā pret romiešiem.

Mīlestība pret Dieva vēstnesi

Imāms Māliks ibn Anass bija viens no visu laiku lielākajiem Islāma zinātniekiem. Viņš dzīvoja Medīnā otrajā gadsimtā pēc hidžras. Viena no viņa rakstura īpašībām bija dziļā mīlestība pret Dieva pravieti Muhammedu (lai viņam Dieva svētība un miers).

Viņam bija ieraža veikt ghusl (dušu), iesmaržināties un uzvilkt skaistas drēbes pirms sākt savas hadīsu mācību klases. Viens no viņa studentiem Musābs ibn Abdullāhs pastāstīja, ka katru reizi, kad imāms Māliks pieminēja mūsu vēstneša vārdu, viņa sejas krāsa mainījās un viņa galva noliecās cieņā.

Cits viņa students Abdullāhs ibn Mubāraks pastāstīja šādu atgadījumu. Viņi sēdēja klasē, un imāms Māliks atstāstīja kādus hadīsus. Zem Imāma Mālika galda izrādījās noslēpies skorpions, kurš iedzēla viņam vairākas reizes. Imāma Mālika seja rādīja sāpes, bet viņš nepārtrauca lekciju. Kad lekcijas beidzās, Abdullāhs ibn Mubāraks piegāja klāt skolotājam un jautāja par to, kas noticis. Imāms Māliks izskaidroja, ka skorpions viņu sadzēla, un parastās situācijās viņš nebūtu reagējis tik pacietīgi, bet tā kā viņš atstāstīja mūsu vēstneša Muhammeda (lai viņam Dieva svētība un miers) teikto, tad viņš neuzdrošinājās pārtraukt runu.

Ja kāds students vai Islāma zinātnieks runāja skaļi imāma Mālika hadīsu klasēs, tad skolotājs viņam pavēlēja runāt klusu. Tas ir dēļ Kurāna ājas, kurā ticīgajiem ir pavēlēts nerunāt skaļāk kā Dieva pravietis, kad viņš ir blakus. Imāms Māliks norādīja, ka pacelt balsi hadīsu klasē, kurā tiek atstāstīts pravieša Muhammeda (lai viņam Dieva svētība un miers) teiktais, ir tāpat kā runāt skaļāk par Dieva pravieti.

Pēc tam, kad esam izlasījuši par šo imāma Mālika mīlestību pret Dieva vēstnesi, mums jājautā sev - vai arī mums ir līdzīga cieņa un mīlestība pret Dieva vēstnesi Muhammedu (lai viņam Dieva svētība un miers)?

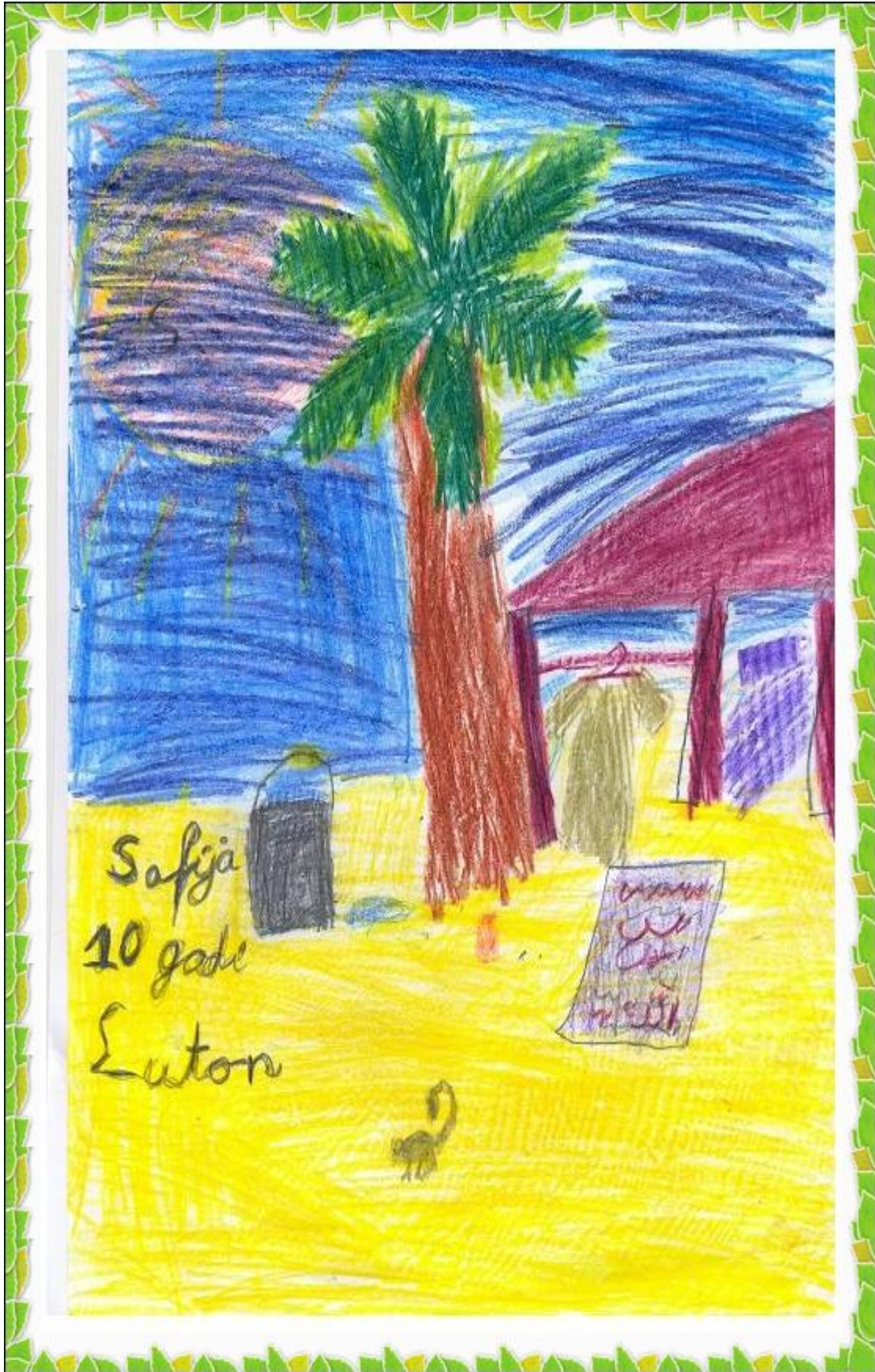
Kas bija imāms Māliks ibn Anass?

Kāda bija viņa ieraža?

Kas bija noslēpies zem imāma Mālika galda?

Ko darīja skolotājs, ja kāds students vai Islāma zinātnieks skaļi runāja imāma Mālika hadīsu klasēs?

Kāpēc nedrīkstēja pacelt balsi hadīsu klasē?

Safija
10 gade
Luton

www
www
www

Lasi ājas un ielīmē pazudušos vārdus _____ vietās!

Visžēlīgākā, Žēlojošā Allāha vārdā

1. Tikai Tev mēs _____ un tikai Tev mēs lūdzam palīdzību! (1:4)

2. Tērējiet Allāha ceļā un negrūdiet sevi _____ ar pašu rokām. Un dariet labu, patiesi, Allāhs mīl labdarus. (2:195)

3. Allāhs - nav neviena _____ tiesīga, tik Viņš - noteikti sapulcēs jūs _____ dienai, kurā nav šaubu, un kurš ir patiesāks par Allāhu _____ ! (4:87)

4. Jūsu draugi un aizstāvji ir tikai Allāhs, Viņa sūtnis un tie, kas noticeja, kas izpilda _____ lūgšanu un dod attīrīšanas nodokli klanoties. (5:5)

5. Un pie Viņa ir _____ atslēgas, kuras zina Viņš viens. Un Viņš zina to, kas ir uz sauszemes un _____, ik lapa krīt vien Viņam zinot to; un ik graudiņš zemes tumsās, viss svaigais un viss sausais - viss ir skaidrā _____. (6:59)

6. Un ja kāda daļa no jums noticeja tajā, ar ko esmu sūtīts, bet cita daļa _____, tad pacietieties līdz Allāhs izlems starp jums, un Viņš ir visu _____ labākais!" (7:87)

7. Tie, kas tic Allāhā un Pēdējā dienā, neatprasās pie tevis no cīņas ar savu _____ un sevi pašu. Un Allāhs zina _____. (9:44)

8. Tāds ir Allāhs, jūsu _____ Kungs. Kas var būt aiz patiesības, izņemot maldus? Cik nu gan jūs esat _____! (10:32)

9. Tas, kurš vēlas šo dzīvi un tās skaistumu, tādiem _____ atlīdzināšu pilnīgi par viņu darbiem šajā dzīvē, neatstājot _____ neko. (11:32)

10. Patiesi, ES nosūtīju to kā Kurānu _____ valodā, lai jūs [to] saprastu. (12:2)

11. Miers jums par to, ka bijāt pacietīgi, cik gan ir brīnišķīgs _____ mājoklis! (13:24)

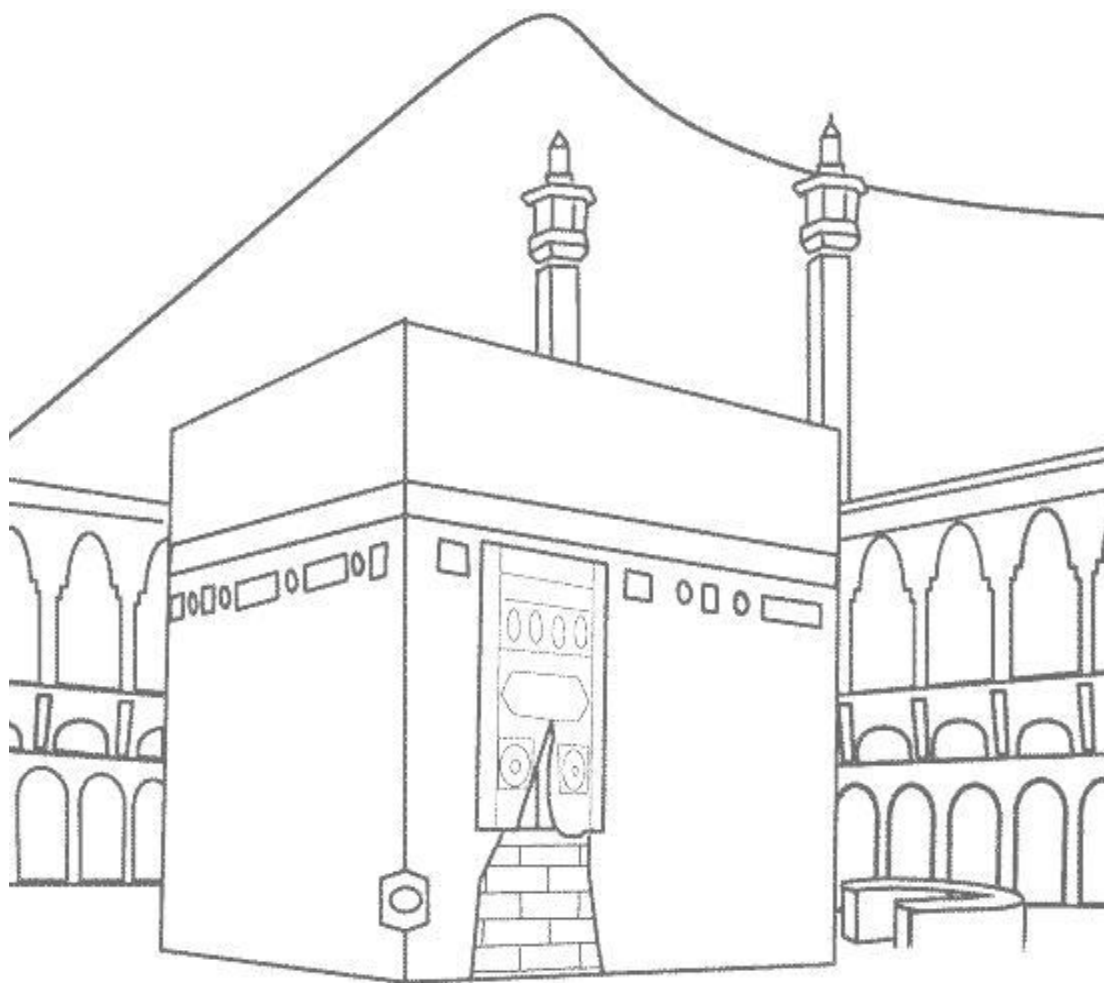
12. Tāpēc nesalīdziniet ar Allāhu nevienu, jo Allāhs zina, bet jūs _____! (16:74)

13. Saki: „Visi gaidām, _____ arī jūs! Tad arī uzzināsiet, kas ir _____ ceļa gājēji un kas tiek vadīts taisni!” (20:135)

14. Alif, _____, mīm. (32:1)

15. Viņš ir Tas, kurš dod _____ un paņem to. Un, kad Viņš izlemj kādu lietu, Viņš tikai saka tai: „Topi!” un tā _____ . (40:68)

Augšāmcelšanās, rituālo, ES, neatlīdzinātu, dzīvību
Taisnā, pielūgsmes, postā, nezināt, top,
Īstais, tiesnešu, vārdos, dievbijīgos, jūrā, gaidiet
Pēdējais, nenoticēja, Taisnā, arābu, mantu
Rakstā, Apslēptā, novērsti, kalpojam, lām

Kuģa katastrofa

Kāds zvejnieks devās zvejot ar savu kuģīti okeānā. Sākās vētra un tā aizpūta viņa kuģīti tālu prom okeānā līdz uztrieca un salauza kuģīti pret zemūdens klintīm netālu kādai salai. Zvejniekam izdevās aizpeldēt līdz salai. Viņš atklāja, ka tā ir neapdzīvota nomaļa saliņa.

Viņš centīgi lūdzās Dievu izglābt viņu no šīs salas un nogādāt mājās. Katru dienu viņš skatījās apvārsnī vai neredzēs kādu kuģi, kas varētu viņu izglābt. Bet viņš neredzēja neko, izņemot zilu okeānu, zilās debesis un baltas kaijas.

Pēc vairākām dienām nomocījies, viņš izveidoja mazu būdiņu no kokiem, kurus salas krastā izskaloja viļņi. Tur viņš salika savas no kuģīša izskalotās mantas un salasītos kokosriekstus.

Bet nākamā rītā, meklējot pārtiku un dzeramo ūdeni uz salas, sākās vētra. Vīrs bija izslāpis un cerēja, ka vismaz lietus veldzēs viņa slāpes, jo līdz šim viņš dzēra tikai kokosriekstu pienu. Tomēr vētra tikai pūta un zibeņoja līdz beidzās. Atgriežoties pie savas būdiņas viņš atrada, ka tajā ir iespēris zibens un tā ir nodegusi līdz ar visām viņa mantām un kokosriekstiem. Viņš bija satriekts bēdās un dusmās un iekliedzās: „Dievs, kā tu vari man to nodarīt!?”

Satriekts, izsalcis un noguris, viņš aizmiga līdzās šim „ugunskuram”. Viņš pamodās no kuģa taures skaņas. Tas bija atnācis viņu izglābt.

„Kā jūs zinājāt, ka es esmu uz šīs neapdzīvotās salas?” viņš jautāja glābējiem.

„Mēs redzējām tavu dūmu signālu,” viņi atbildēja.

Gluži kā šajā stāstā, ir grūti nepazaudēt drosmi, labsajūtu un mundrumu, ja ar tevi notiek kaut kas slikts.

Un kad situācijā pasliktinās, tad vēl jo grūtāk. Bet mums nav jāpazaudē mums piemītošais ticīgā optimisms un paļaušanās uz Dievu. Dievs vienmēr strādā ar mūsu dzīvēm un zina kā mums labāk, pat ja mēs ciešam un vēl vairāk ciešanas nāk. Varbūt šīs papildus ciešanas ir iepriekšējo ciešanu atrisinātājas?

Nas-ru-dī-ns un vi-ņa ē-ze-lis

Pie Nas-ru-dī-na sē-tas dur-vīm at-skan klau-vē-ša-na. Nas-ru-dīns at-ver dur-vis un redz tur sa-vu pa-zi-ņu Ah-me-du.

Pa-zi-ņa Ah-meds sa-ka: „Mī-ļais Nas-ru-dīn, aiz-dod man lū-dzu sa-vu ē-ze-li uz di-vām die-nām par ne-lie-lu nau-di-ņu. Man va-jag mā-jai ķie-ģe-ļus pār-va-dāt.”

Nas-ru-dīns ne-vē-las aiz-dot un sa-ka: „Es ne-va-ru aiz-dot, jo man ta-gad nav ē-ze-ļa. Mans draugs U-mars no bla-kus cie-ma-ta to jau aiz-ņē-mās.”

Ta-jā brī-dī no šķū-ņa pu-ses at-skan Nas-ru-dī-na ē-ze-ļa zviēg-ša-na: „Ī-ā! Ī-ā!”

Ah-meds ska-tās uz Nas-ru-dī-nu pār-me-to-šu ska-tie-nu, bet Nas-ru-dīns uz to at-bild: „Es at-sa-kos slēgt jeb-kā-du da-rī-ju-mu ar te-vi, jo tu ti-ci ē-ze-ļa teik-ta-jam vai-rāk kā ma-nis teik-ta-jam!”

AM Na
12 jaar
Amsterdam

Gulētāji alā

Senos laikos bija kāda karaļvalsts, ko pārvaldīja romiešu karalis Decijs.

Šis karaļvalsts ļaudis mēdza pielūgt elkus. Viņi domāja, ka arī mēness ir Dievs un pielūdza arī to.

Septiņi jauni vīrieši no dižciltīgas ģimenes saprata, ka mēness nav Dievs un, ka elki, kas darināti no koka un metāla, nevar būt dievi.

Kaut kādā veidā šo karaļvalsti sasniedza Jēzus mācība, ka ir tikai viens Dievs, Kuram piemīt visi spēki un vara pār radību.

Septiņi dižciltīgie vīrieši pieņēma jauno reliģiju un atteicās pielūgt elkus un mēnesi. Visa karaļvalsts bija pret viņiem un mēģināja viņus piespiest pārstāt teikt, ka ir viens Dievs.

Bet viņi bija bezbailīgi un viņi vēlējās veltīt visu savai jaunajai reliģijai. Drīz ziņas par viņu jauno reliģiju sasniedza karali, kurš kļuva ļoti dusmīgs un aizsūtīja savus kareivjus pēc viņiem.

Kad septiņi jaunekļi saprata, ka karaļa karavīri tiek sūtīti pēc viņiem, viņi aizbēga no pilsētas... Kamēr viņi bēga, viņi lūdzās Allāhu: „Mūsu Kungs! Parādi mums Tavu Žēlastību un izglāb mūsu dzīvības!”

Viņi bēga tālu pa tuksnesīgu, mežonīgu apgabalu, kamēr atrada tumšu alu, un viņi tur paslēpās.

Viņi uztraucās, ka karaļa karavīri varētu viņus atrast un viņi raudot lūdza Allāhu pēc Viņa palīdzības. Allāhs dzirdēja viņu lūgšanas un tad lika notikt brīnumam. Ar Viņa spēku pār dzīvību un nāvi, viņš lika tiem aizmigt dziļā miegā uz 300 gadiem!

300 gadus viņi turpināja gulēt alā bez ēšanas un

dzeršanas. Viņi tikai miegā apgriezās no vieniem sāniem uz otriem. Pat viņu suns gulēja kopā ar viņiem, izstiepis savas kājas šķērsām alas ieejai.

Pagāja laiks, aizritēja 300 gadi. Pilsēta, kuru viņi bija pametuši, bija mainījies un tās ļaudis bija kļuvuši par Jēzus mācības sekotājiem. Viņi pārstāja pielūgt elkus un mēnesi un sāka ticēt Allāham.

Šajā laikā Allāhs pamodināja septiņus gulētājus. Kad viņi piecēlās no ciešā miega, staipt savas rokas un kājas, viens no viņiem jautāja: „Cik ilgi mēs bijām šeit?” Citi atbildēja: „Mēs bijām šeit dienu vai daļu dienas.” Septiņi dižciltīgie vīrieši nesaprata, ka viņi bija nogulējuši alā vairāk kā divus gadsimtus!

Viņi bija izsalkuši, tāpēc viens no viņiem izlēma doties ārā uz pilsētu un nopirkt ko ēdamu.

Viņš nopirka ēdienu un samaksāja veikalniekam ar sudraba monētu, kas viņam bija. Veikalnieks bija izbrīnījies, redzot tādu vecu sudraba monētu, kādas vairs netika lietotas!

Drīz visi atklāja, kas īstenībā bija noticis, un devās apskatīt alu, kurā bija gulējuši septiņi gulētāji. Allāhs tad lika septiņiem gulētājiem nomirt alā un ikviens saprata, ka Allāham ir spēks dot dzīvību un nāvi un, ka, protams, ir dzīve pēc nāves.

PATIESS STĀSTS

- 1 - Šis ir patiešs stāsts, kas ir minēts Korānā un arī kristiešu vēstures grāmatās.
- 2 - Korānā, sūrā Kahf 9.-22. ājas stāsta par septiņu gulētāju stāstu.
- 3 - Ir teorija, ka šis notikums noticis mūsu ēras 250.gadā Efesas pilsētā, kas tagad ietilpst mūsdienu Turcijas teritorijā. Ir teorija, ka viņi negulēja 300 gadus, bet gan mazāk, bet vietējie ļaudis domāja, ka viņi gulēja 300 gadus un Korānā ir tas, ko teica šie ļaudis un nevis cik īsti viņi gulēja. „18 : 25. Un viņi sabija savā alā trīssimts gadus un vēl deviņus. 26. Saki: „Allāhs labāk zina, cik viņi sabija.”
- 4 - Tur tika atrasta ala, stāsta, ka tā ir septiņu gulētāju ala, kurā tika arī atrasti septiņu gulētāju un viņu suņa kauli.

MĀCĪBAS NO STĀSTA

- 1 - Tiem, kas patiesi tic Allāham, un pilnīgi uzticas Viņam, Allāhs, protams, palīdzēs nepazīstamos veidos.
- 2 - Patiešām ir dzīve pēc nāves un Allāham ir ļoti viegli dot dzīvību un dot nāvi, un atgriezt dzīvību pēc nāves.
- 3 - Paliec ar Patiesību un neatsakies no savas Īstās Reliģijas, neatkarīgi no tā, cik smaga ir situācija.
- 4 - Pastardienā Allāhs atgriezīs dzīvību visiem mirušajiem cilvēkiem un pēc viņu darbiem sūtīs viņus uz Paradīzi vai Elli.

Atrodi paslēpušos vārdus!

M	P	F	E	I	P	A	P	J	A	S	O	L	Ā	D	Ā	P	N	V	Z
I	R	I	S	L	Ā	M	S	K	Ā	U	P	K	D	Ī	M	S	D	Ī	I
E	I	Ī	A	C	P	U	Ī	H	D	N	G	H	G	F	B	B	B	L	K
R	V	Ā	Ā	L	R	S	Č	K	F	N	R	O	G	Ņ	R	B	G	Š	R
S	Z	Ā	D	P	A	L	I	D	R	Ī	R	P	P	G	C	A	E	T	S
Z	O	J	M	P	V	I	S	A	O	T	S	B	R	J	V	P	I	H	Ī
R	B	A	M	I	I	M	L	Z	K	I	A	Z	A	K	Ā	T	S	Š	O
H	C	L	H	L	Č	S	I	A	O	Ā	J	S	V	J	E	T	U	B	J
A	J	L	A	Ā	S	M	A	N	R	M	P	F	I	Ņ	D	Z	N	Ģ	P
D	H	Ā	D	R	O	U	C	O	P	R	R	R	E	K	P	J	N	H	V
Ž	O	H	O	I	L	S	Š	M	K	A	R	C	T	F	A	K	A	O	M
S	U	S	M	Ā	Č	A	A	A	O	M	A	M	I	U	R	F	S	S	A
P	Ž	J	A	Ā	O	Č	H	A	R	A	M	V	S	Ģ	A	K	D	D	S
O	N	G	S	H	V	K	Ā	O	Ā	D	A	J	B	U	D	N	U	Š	D
N	H	D	D	H	F	D	D	N	N	V	D	P	N	T	Ī	T	U	Ņ	Ž
Z	M	U	H	A	M	M	A	D	S	V	Ā	E	Š	E	Z	U	E	K	I
J	I	A	Z	D	A	S	Š	U	O	K	N	R	Š	M	E	K	A	D	D
M	N	Ā	I	I	L	J	F	E	K	G	S	C	B	T	K	R	U	S	A
S	V	C	F	S	A	H	A	D	L	M	I	E	R	V	M	U	Z	S	I
A	D	N	K	T	H	A	D	Ī	S	I	Ī	L	H	I	D	Ž	Ā	B	S

Miers Hadžs Allāhs Dua Islāms Muslims Pilāri
 Šahāda Muhammads Hadīsi Hidžābs Meka
 Masdžida Zikrs Solā Sunnīti Ramadāns Korāns
 Praviētis Paradīze Zakāts

Rūpes par dzīvniekiem

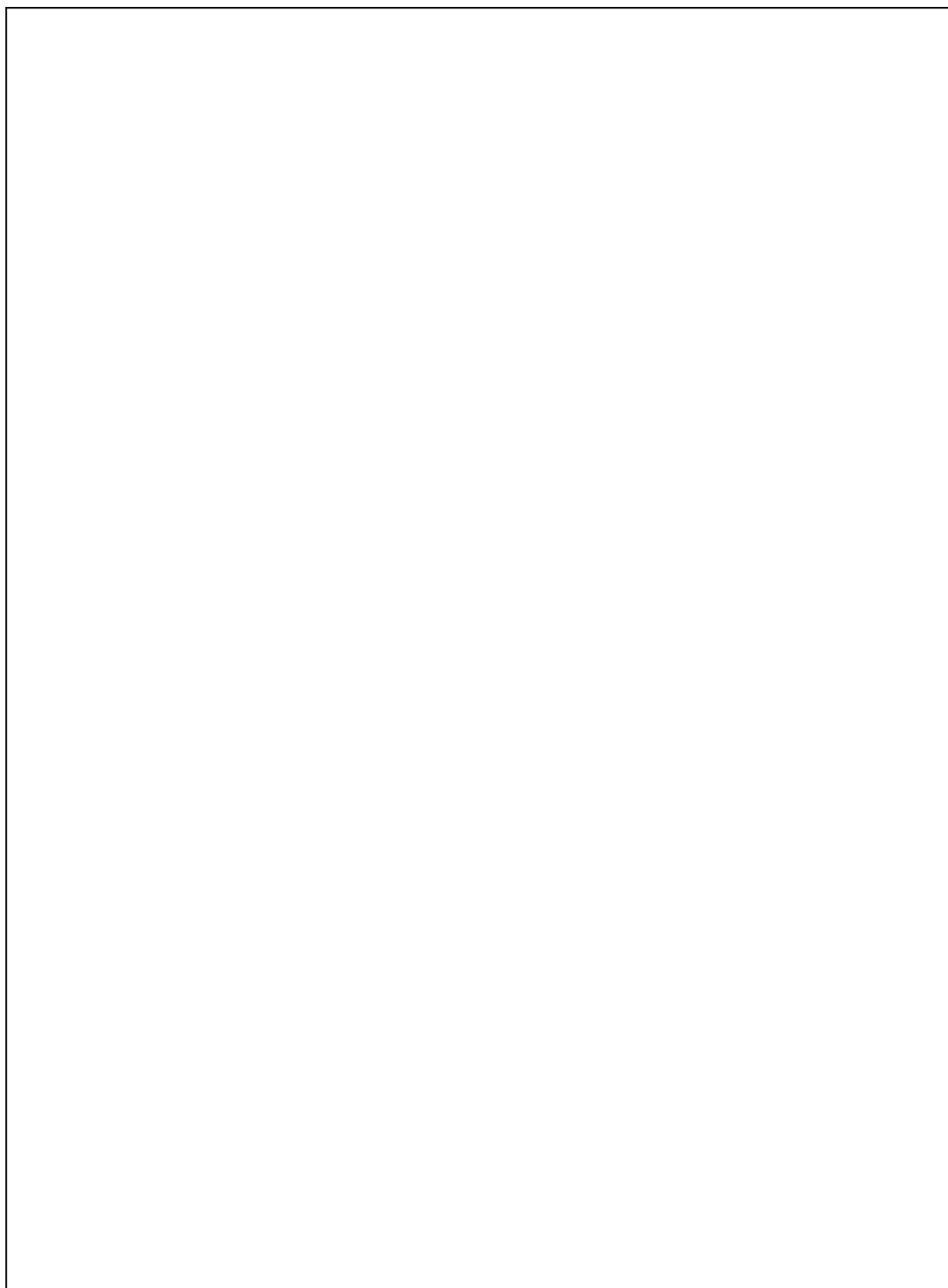
Kāds vīrs atnāca pie Dieva vēstneša Muhammeda (lai viņam Dieva svētība un miers) nesot kasti. Vīrs teica: „Vēstnesi, kamēr es gāju cauri krūmu audzei, es dzirdēju čiepstot putnu mazuļus. Es atradu tos un ieliku šajā kastē. Tajā brīdī, kad es to darīju, viņu māte lidinājās ap manu galvu un uzbruka man.”

„Noliec tos zemē,” teica Dieva vēstnesis.

Kad vīrs nolika kasti zemē un pagāja malā, tad putnēnu māte pielidoja pie tiem. Redzot to, Dieva vēstnesis teica pārsteigtajam vīram: „Vai tu esi pārsteigts par šīs putnēnu mamma jūtām pret viņas mazuļiem? Es zvēru pie Viņa, Kurš ir mani sūtījis, patiesi Allāhs mīl savus kalpus vairāk kā šī putnēnu mamma savējos mazuļus. Atliec atpakaļ putnēnus vietā, kur tu tos paņēmi.”

Vēstnesis Muhammeds (lai viņam Dieva svētība un miers) teica: „ Bīstieties Allāhu par dzīvniekiem! Jājiet uz tiem tad, kad tie ir derīgi jāšanai, un nejājiet, ja tie ir noguruši. Patiesi, ir atalgojums (no Allāha) tiem, kuri ir laipni un maigi pret dzīvniekiem un dod viņiem padzerties.”

Uzzīmē „Rūpes par dzīvniekiem,, stāstu!

Vienmēr teikt patiesību

Vienmēr teikt patiesību ir labākais ieradums. Ja tu vienmēr saki patiesību, tas var tevi paglābt no daudzām nepatikšanām, kļūdām un grēkiem. Tālāk ir stāsts par kādu vīru, kurš darīja daudz sliktu lietu, bet solījums teikt patiesību izglāba viņu.

Reiz kāds vīrs atnāca pie Dieva vēstneša Muhammeda (lai viņam Dieva svētība un miers) un teica: „Dieva vēstnesi, man ir daudz sliktu ieradumu, kuru no tiem man atmest pirmo?” Dieva vēstnesis atbildēja: „Vienmēr saki patiesību un atnāc pēc trīs dienām pastāstīt kā tev gāja.” Vīrs apsolīja un aizgāja.

Naktī vīrs piecēlās, lai ietu zagt. Bet pirms izešanas no mājas viņš atcerējās savu solījumu Dieva pravietim un prātoja: „Ja nu Dieva vēstnesis man prasa kur es esmu bijis, ko tad es teikšu? Man taču jāsaka patiesība un kā gan es varu teikt, ka biju aizgājis zagt? Nē, es to nevaru teikt, bet arī melot nevaru. Ja es pateikšu patiesību, tad visi mani ienīdīs un sauks par zagli. Un mani sodīs par zagšanu.”

Tā nu vīrs izlēma neiet zagt un atteikties no zagšanas vispār. Nākamajā dienā viņš sagribēja dzert vīnu. Viņš jau gribēja dzert, kad atcerējās savu solījumu. Viņš prātoja: „Ja nu Dieva vēstnesis jautās, ko esmu darījis šajā dienā? Es nevaru melot un, ja es teikšu

patiesību, tad cilvēki mani ienīdīs, jo muslims nedrīkst dzert alkoholu.”

Tā nu vīrs atmeta arī šo slikto ieradumu. Šādā veidā vīrs domāja katru reizi, kad sagribēja darīt kaut ko no saviem sliktajiem un apkaunojošajiem ieradumiem un galu galā atmeta visus sliktos ieradumus. Viņā aizgāja pie Dieva vēstneša un pastāstīja, ka viņš ir atmetis visus savus sliktos ieradumus, tieši dēļ tā, ka apsolijs vienmēr teikt patiesību.

Tā arī tu, ja vienmēr teiksi patiesību, tad tu būsi labs muslims, kurš saņems Allāha mīlestību un patiku. Allāhs tevi apbalvos ar Paradīzi, kura ir laimes vieta.

Tāpēc apsoli sev šodien: Es vienmēr teikšu patiesību!

Ieraksti atbildes!

1. Īsta ticība Dievam. _____
2. Ko nozīmē vārds - Zakāts arābu valodā?

3. Dieva saukšana, kaut kā palūgšana. _____
4. Lūgšanu paklājīņš. _____
5. Mazā rituālā apmazgāšanās. _____
6. Dieva aizliegtais. _____
7. Rituālā attīrīšanās ar smiltīm vai putekļiem. _____
8. Rituālā lūgšana. _____
9. Viens no Dieva Praviešiem. _____
10. Tas, kā izpildīšana netiek sodīta, bet atstāšana tiek atalgota. _____
11. Atstāstījums par Pravieša Muhammada (saw) teikto vai darīto. _____
12. Pravieša Muhammada (saw) dzīves apraksts. _____
13. Zobu tīrāmais kociņš no dažu koku šķirnēm. _____
14. Gavēnis. _____
15. Kurāns kā grāmata. _____
16. Tas, kā izpildīšana vai atstāšana netiek ne atalgota, ne sodīta. _____
17. Islāma likumi. _____
18. Muharrama mēneša datums, kurā daudzi muslimi ar gavēni atzīmē to kā Dievs izglāba Pravieti Mozu un citus ticīgos no faraona. _____
19. Eņģelis, kurš no debesīm nesa Kurānu Pravietīm Muhammadam (saw) _____

20. Muslimas galvassega. _____
21. Pagāni, politeisti, partneru piedēvētāji Dievam. _____
22. Pravieša Muhammada (saw) dzimšanas vieta. _____
23. Nauda vai cita vērtīga lieta, kuru dod līgavainis līgavai apprecoties. _____
24. Pilsēta uz kuru aizbēga pravietis Muhammads, kad pagāni mēģināja viņu nogalināt Mekā. _____
25. Svētnīca, kuru uzcēla Ābrahāms tagadējās Mekas centrā. _____
26. Obligātā gavēņa mēneša nosaukums. _____
27. Svētceļojums uz Meku. _____
28. Tas, kā izpildīšana tiek atalgota, bet atstāšana netiek sodīta. _____

Monoteisms, Sunna, Medīna, Solā, Sivāks,
 Ramadāns, Hadžs, Mahr, Ādams, Saums, Mušriki,
 Kāba, Gabriels, Meka, Āšūrā, Hadīss, Mushafs,
 Šarīa, Harām, Tajammum, Attīrīšanās, Sadžāda,
 Dua, Hidžābs, Sīra, Vudū, Makrūh, Mustahab,

Rūpes par dzīvniekiem 2

Alī turēja savā mājsaimniecībā pīles. Kad viņš mira, viņš deva padomu saviem dēliem, lai viņi labi rūpētos par šīm pīlēm vai arī atlaistu tās savvaļā, ja to nespēj.

Reiz Vēstnesis Muhammeds (lai viņam Dieva svētība un miers) veica vudū no krūkas. Garām gāja kaķis, kurš skatījās uz krūku. Vēstnesis saprata, ka kaķis ir izslāpis un pārtrauca vudū veikšanu un nolika krūku kaķa priekšā padzerties. Kaķis padzērās cik gribēja un tad Dieva vēstnesis turpināja veikt vudū.

Šādi Dieva vēstnesis ir mums rādījis, ka pat maza dzīvnieciņa pabarošana vai padzirdīšana ir cēla rīcība. Rūpēties par viņiem un attiekties pret viņiem labi, laipni un maigi ir labi darbi Allāha skatījumā. Dzīvniekiem arī ir tiesības, gluži tāpat kā cilvēkiem. Pret dzīvniekiem nedrīkst izturēties slikti, nedrīkst spert, spīdzināt, mērdēt badā vai slāpēs vai citādi slikti attiekties. Allāhs saka Kurānā:

Visi zvēri uz zemes un putni lidojoši ar saviem spārniem ir kopienas, līdzīgas jums. Mēs it neko nepalaidām garām Rakstā. Pēc tam viņi būs savākti pie sava Kunga. (Kurāns 6:38)

Nenotrulinoties

Kāds ļoti spēcīgs vīrietis prasīja darbu pie mežizstrādātāja. Mežizstrādātājs viņu pieņēma par kokcirtēju. Kokcirtējam patika gan darbs, gan alga, gan darba apstākļi. Kokcirtējs stingri apņēmās būs lielisks un centīgs darbinieks.

Viņa priekšnieks viņam iedeva cirvi un norādīja meža apgabalu, kur viņam jānocērt koki un tad jāatzaro, lai būtu tīrs balķis. Kokcirtējs sparīgi metās darbā un pirmajā dienā nocirta un sagatavoja 18 egles.

„Apsveicu,” priekšnieks viņu slavēja. „Tā tik turpināt!”

Priekšnieka uzslavu motivēts, mežcirtējs nākamajā dienā ar skubu metās darbā, bet šajā dienā izdevās mazāk koku - 15. Trešajā dienā viņš centās vēl centīgāk, bet nu izdevās nocirst un atzarot tikai 12 kokus. Un pēc tam tikai 10.

„Varbūt es zaudēju savu spēku?” mežcirtējs meklēja iemeslu. Viņš aizgāja pie priekšnieka un atvainojās par sliktajiem darba rezultātiem un norādīja, ka neizprot kur ir problēma.

Priekšnieks viņam jautāja: „Kad tu pēdējo reizi apsēdies uz pusstundiņu, lai asinātu savu cirvi?”

„Asināt? Man nav laika apsēsties uz pusstundu. Es visu laiku esmu aizņemts cērtot kokus.”

Mūsu dzīves līdzinās šim atgadījumam. Dažkārt mēs kļūstam tik aizņemti, ka mēs neatvēlam laiku, lai „asinātu cirvi”. Mūsdienu pasaulē visi kļuvuši aizņemtāki kā jebkad iepriekš, bet mazāk laimīgi kā jebkad iepriekš. Kāpēc tā? Varbūt mēs aizmirstam, ka jāasina cirvji?

Nav nekā nepareiza, ja kāds ir aktīvs un smagi strādājošs. Tas ir labi. Bet Dievs nevēlas, lai mēs padarītu sevi tik aizņemtus, kad mums nepaliek laika patiesi svarīgām lietām kā lūgšanām vai izglītībai Islāmā. Mums ir jāatvēr laiks, lai atpūstos, lai padomātu, lai mācītos un pilnveidotos.

Ja mēs neatvēlam laiku sevis uzasināšanai, tad mēs notrulināmies un zaudējam mūsu efektivitāti. Tāpēc ir jāapdomā, kā daudzas lietas darīt mūsu dzīvēs rezultatīvāk un arī nav jāpazaudē savu dvēseli darbā atņemot tai lūgšanas, izglītošanos Islāmā un Dieva atcerēšanos.

Mulķīgais automašīnu mazgātājs

Kāds bārdains un brillains vīrs vārdā Ahmeds bija devies makšķerēt uz upi. Pie upes varēja piebraukt tikai pa lauku ceļu. Tā nu Ahmeda džips „Tucson” pārklājās putekļiem. Pēc daudzu zivju noķeršanas, viņš devās mājās. No sākuma viņš iebrauca benzīntankā, kur automazgātājs piedāvājās nomazgāt Ahmeda mašīnu. Ahmeds piekrita un kamēr automazgātājs mazgāja mašīnu, tikmēr viņi sāka runāties.

Automazgātājs jautāja Ahmedam, kāpēc viņš ir tādās dīvainās drēbēs. Ahmeds teica, ka drēbes nav dīvainas, vienkārši šeit Īrijā neparastas. Šīs ir tādas drēbes, kādas valkāja pēdējais Dieva vēstnesis Muhammeds (lai viņam Dieva svētība un miers).

„Kas ir „Dieva vēstnesis”?” jautāja automazgātājs.

„Tas ir izcils Dieva izvēlēts cilvēks, kuram tika doti Raksti no Dieva. Rakstos ir informācija par Dievu, par nākamo dzīvi un par to kā pareizi dzīvot zemes dzīvi. Dieva vēstnesis paskaidro un parāda piemērāt to, ko Dievs vēlas no cilvēkiem. Pēdējais Dieva vēstnesis bija Muhammeds (lai viņam Dieva svētība un miers) 1400 gadus atpakaļ.”

Automazgātājs nošķobījās: „Es domāju, ka Dievs neeksistē. Ja Dievs būtu, tad nebūtu tik daudz nelaimīgu

cilvēku. Dievs taču vēl cilvēkam labu un nevis lai viņi būtu nelaimīgi.”

Tagad Ahmeds nošķobījās un nodomāja, ka saticis vienu no tiem cilvēkiem, kuri ir apjukuši un šaubās par Dieva eksistenci. Viņš bija noguris pēc makšķerēšanas un nevēlējās daudz strīdēties. Viņš iekāpa jau nomazgātajā mašīnā un devās prom nosakot: „Dievs eksistē.”

Automašīnas mazgātājs nosacīja Ahmedam lēnām izbraucot no benzīntanka automazgātuves: „Dievs neeksistē.” Ahmeds veica pagriezienu, lai izbrauktu no benzīntanka uz šoseju. Pa šoseju aiztraucās divas dubļiem notašķījušās automašīnas. Ahmeds pasmaidīja un atgriezās atpakaļ pie automazgātāja un teica: „Automazgātājs neeksistē.”

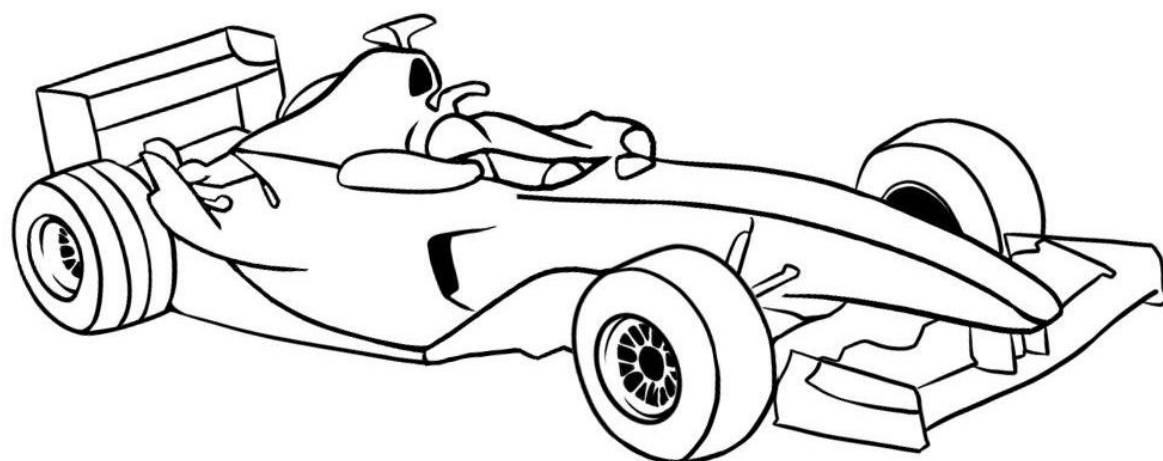
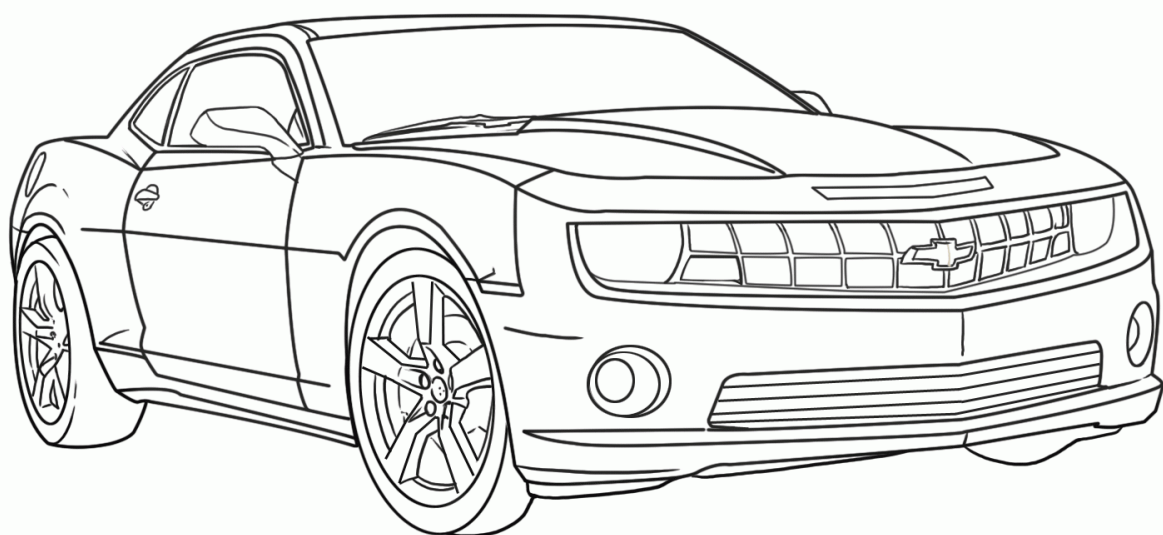
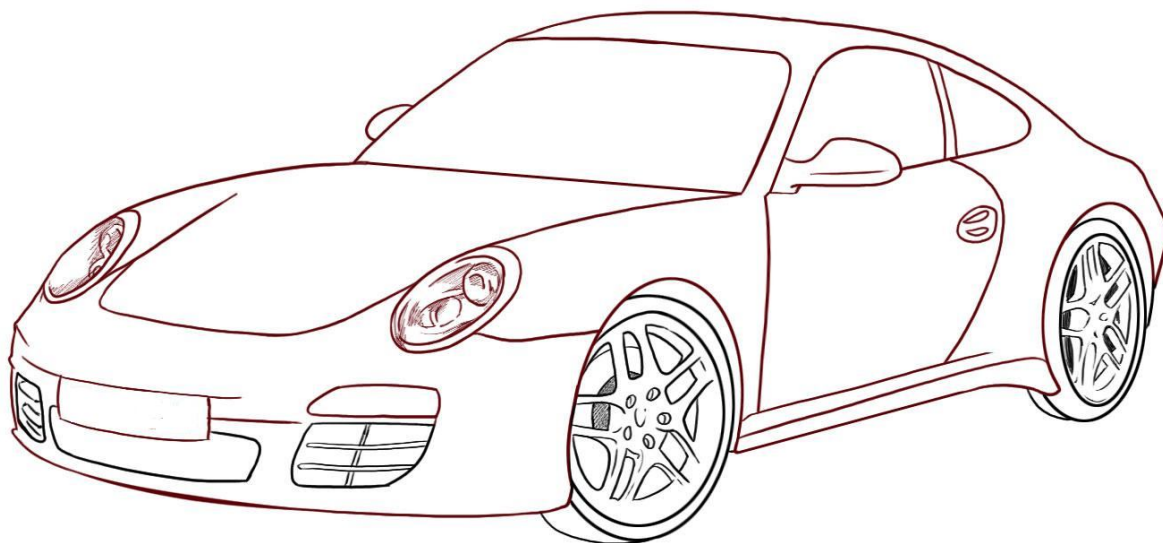
Automazgātājs nobolīja acis un protestēja: „Kā tā neeksistē?! Es eksistēju!”

Ahmeds turpināja: „Nē, automazgātājs neeksistē. Ja viņš eksistētu, tad nepastāvētu tik daudz netīru un dubļainu mašīnu.”

Automazgātājs atcirta: „Es eksistēju. Netīrās mašīnas nenāk pie manis.”

Ahmeds pasmaidīja: „Tieši tā! Tieši tāpat nelaimīgie cilvēki pastāv ne jau tāpēc, ka Dievs neeksistē, bet gan tāpēc, ka viņi nevērsas pie Dieva.”

Izkrāso šīs mašīnas, un vienu no tām netīru!

Piedošanas prasīšanas un nožēlas spēks

Šis ir patiess stāsts par „istighfar” (teikšanu „astaghfirullā” - „Es lūdzu Dievam piedošanu”) ir no imāma Ahmeda ibn Hanbala dzīves. Ahmeds ibn Hanbals bija viens no visu laiku lielākajiem Islāma zinātniekiem. Viņš ir aizsācējs Hanbali Islāma jurisprudences skolai.

Arī būdams vecs, Ahmeds ibn Hanbals ceļoja apkārt turpinot vākt zināšanas. Kādu vakaru viņš apstājās nelielā pilsētiņā. Viņš nevienu nepazina pilsētiņā, tāpēc izlēma nakšņot masdžidā (mošejā). Savā pazemībā, viņš nebija nevienam teicis, ka ir Ahmeds ibn Hanbals, lai gan tad viņam daudzi piedāvātu naktsmājas.

Arī masdžidas pieskatītājs un sargs neatpazina Ahmedu un atteica vecajam vīram iespēju nakšņot masdžidā. Sargs vienkārši vilka laukā Ahmedu, līdz to pamanīja kaimiņos dzīvojošais maiznieks, kuram kļuva veco vīru žēl. Maiznieks piedāvāja viņam nakšņot savās mājās.

Paliekot kopā ar maiznieku, Ahmeds pamanīja, ka maiznieks teju nepārtraukti saka „astaghfirullā” („Es lūdzu Dievam piedošanu”). Imāms Ahmeds jautāja maizniekam par šīs prakses ietekmi uz viņu un viņa dzīvi. Maiznieks teica, ka Dievs ir piepildījis visus viņa lūgumus izņemot vienu. Ahmeds ibn Hanbals jautāja par neizpildīto lūgumu. Maiznieks teica, ka viņš ir lūdzis

Dievu, lai viņš satiktu izcilo Islāma zinātnieku Ahmedu ibn Hanbalu.

Dzirdot šo, Ahmeds ibn Hanbals teica, ka Dievs ne tikai ir uzklaustījis viņa lūgumu, bet pat licis aizvilkt Ahmedu ibn Hanbalu pie maiznieka mājas durvīm." (No žurnāla Al Jumuah, 19. nummurs, 7.lapa.)

Šis stāsts mums ir atgādinājums par biežas piedošanas prasīšanas Dievam spēku. Atcerēsimies, ka arī Dieva pravietis to darīja bieži katru dienu.

Al-Kurtubī raksta Kurāna komentāros:

„Kāds vīrs sūdzējās (Muhammeda mazdēlam) Al-Hasanam par sausumu, un viņš atbildēja sūdzētājam: „Lūdz Dievam piedošanu.”

Cits vīrs sūdzējās viņam par nabadzību, un viņš atbildēja sūdzētājam: „Lūdz Dievam piedošanu.”

Vēl cits vīrs teica Al-Hasanam: „Lūdz Dievam, lai Viņš svētī mani ar bērnu!” un Al-Hasans atbildēja: „Lūdz Dievam piedošanu.”

Vēl cits sūdzējās Al-Hasanam, ka viņa dārzs ir izžuvis un sauss. Al-Hasans teica sūdzētājam: „Lūdz Dievam piedošanu.”

Kad cilvēki viņam jautāja par šādām atbildēm, viņš teica: „Tas nav mans personiskais viedoklis, jo Dievs sūrā Nūh (71:10-13) teica: „Prasiet piedošanu savam

Kungam, patiesi, Viņš ir Piedevējs! Tad Viņš sūtīs jums mākoņus ar stipru lietu un apgādās jūs ar mantu un bērniem, pataisīs jums dārzus, un pataisīs jums upes.””

(Tafsīr Qurtubī 18/301-302)

Kādam no hadīsu ziņotājiem tika jautāts par veidu kā jāvēršas piedošanas prasīšanā pie Dieva. Viņš atbildēja: „Dieva vēstnesis (lai viņam Dieva svētība un miers) mēdza teikt: „Astaghfirullā! Astaghfirullā! („Es lūdzu Dievam piedošanu!”)” (Sohīh Muslim)

Karjeras izvēle

Par ko gan man kļūt, kad es izaugšu? Neesmu pārliecināts... Par ārstu vai kaujas pilotu? Kā ārsts es varētu palīdzēt cilvēkiem un pelnīt daudz naudas. Savukārt kā kaujas pilots varētu lidot un cīnīties gaisa kaujās - tas man patiktu. Nebūdam pārliecināts par ko tieši kļūt, jautāju padomu tētim.

Tētis teica, ka svarīgā lieta darbā ir iemesls kāpēc tu to dari. Nereti darbā var nesaņemt lielu algu vai arī darbs var nebūt interesants vai patīkams. Tieši iemesls, kāpēc tu strādā to darbu, var dot apmierinājumu katrā gadījumā.

Tētis pats ir ārsts un viņš pastāstīja par savu darbu. Lai gan viņam patīk palīdzēt cilvēkiem, galu galā viņam uznāca vilšanās un nepatika savā darbā. Viņš domāja, vai tiešām šis darbs ir viņam piemērots. Iemesls

ir tas, ka, lai gan daudzi pacienti bija pateicīgi par ārsta darbu, daļa nebija. Un vēl citi bija tādi, kuri nevēlējās, lai viņiem palīdz. Un citi bija tādi, kuri paši nodara pāri savai veselībai un arī pēc ārstēšanās turpina smēķēt vai pārēsties. Tas satrauca manu tēti un viņš aprunājās par to ar savu kolēģi, doktoru Džaffrī.

Doktors Džaffrī vienmēr izskatījās apmierināts ar savu darbu un reti kad apbēdinājās arī tad, ja pacients bija ļoti smaga rakstura. Doktors Džaffrī atklāja tētīm kāpēc tā. Tas ir tāpēc, ka doktors Džaffrī ārstē un palīdz pacientiem nevis tāpēc, ka tas ir labi palīdzēt pacientiem vai tāpēc, ka vēlas padarīt viņus laimīgus. Nē, viņš strādā tāpēc, lai Dievs būtu apmierināts ar viņu. Vai tad Dievs nav prasījis, lai mēs būtu žēlīgi pret visu Dieva radību? Tāpēc doktors Džaffrī nestrādā, lai iegūtu pacientu vai kolēģu uzslavas, bet gan lai Dievs būtu ar viņu apmierināts. Viņš zināja, ka viņa darbs dod iespēju, lai Dievs būtu ar viņu apmierināts.

Tētis apdomāja doktora Džaffrī teikto un tas viņam palīdzēja strādāt centīgāk un negaidīt pateicību no pacientiem. Tagad viņš ir apmierināts ar savu darbu. Tētis teica, ka man jāizvēlas tāds darbs, kuru es vēlētos darīt, lai iegūtu Dieva patiku.

Es sāku no jauna pārdomāt kuru darbu es vēlos.

Invalīdi

Mēs tikko atgriezāties no hadža. Es tur biju kopā ar mammu un tēti un tas bija brīnišķīgi! Es nekad iepriekš nebiju redzējis tik daudz dažādu cilvēku. Visdažādāko krāsu un izskata cilvēki un visām pasaules vietām. Mamma teica, ka šeit ir vairāk tautību nekā Dubaijas lidostā. Īsta cilvēku varavīksne.

Es arī redzēju daudzus invalīdus, kuri arī veica hadžu. Tur bija gan akli cilvēki, kurus veda aiz rokas, gan kurli cilvēki, kuri sazinājās ar žestiem, kurus izveidoja ar plaukstām un pirkstiem. Daudzi bija ratiņkrēslos. Šie muslimi arī veica hadžu un viņu problēmas nemazināja viņu enerģiju un centienus veikt svētceļojuma rituālus.

Māšāallā! Tas bija lieliski redzēt, ka šie muslimi ar ķermeņu problēmām nebija citādi kā pārējie svētceļnieki.

Tomēr manā pilsētā daudzi cilvēki rāda ar pirkstiem, mēdās vai ir nepacietīgi pret šiem cilvēkiem ar ķermeņu problēmām.

Mans sešus gadus vecais brālēns Ahsans runājot stostās. Daži bērni ir tik nežēlīgi un mēdās un smejas par viņu. Bet viņš ir tik jauks un atjautīgs! Pēdējoreiz, kad mēs bijām pludmalē, viņš sauca mūs skatīties, kā viņš prot peldēt. Daži zēni blakus sāka mēdīties un atdarināt viņa runas problēmas. Ahsans paskatījās viņiem

cieši acīs un izsaucās: „Jūs par ko smejaties? Nekad neesat dzirdējuši franču akcentu?”

Māšāallā!

Nepārsteidzies ar vērtējumu!

Pa ceļam uz Dienvidāfriku, kādai sievietei pēc ilgas uzturēšanās Eiropā sanāca pavadīt *Heathrow* lidostā vairākas stundas, gaidot nākamo reisu. Viņa nopirka tasi kafijas un mazu paciņu cepumu. Apkrāvusies ar somām, viņa devās brīva galdiņa virzienā. Tur sēžot, viņa sāka lasīt rīta laikrakstu. Pēc brītiņa viņa sāka ēst cepumus, bet pēkšņi pamanīja, ka vēl kāds ēd no viņas cepumu paciņas. Jūtot dusmu uzplūdus, viņa to ignorēja un pati paņēma vēl vienu cepumu. Glīti gērbtais jaunais cilvēks, kurš bija pievienojies viņas galdiņam, arī paņēma vēl vienu cepumu un klusi sēdēja, to ēzdams. Viņa joprojām atturējās no dusmu uzplūdiem.

Kad viņi bija tikuši līdz pēdējam cepumam paciņā, jaunais cilvēks pārlauza to divās daļās, pabīdīja pusi viņai, apēda otru pusi, piecēlās un aizgāja. Tieši tobrīd tika paziņots sievietes reiss, un viņa piecēlās, lai to nenokavētu. Joprojām saērcināta par jaunā cilvēka pārdrošumu, viņa atvēra somiņu, lai izņemtu biļeti. Somiņā viņa ieraudzīja cepumu paciņu. Patiesībā viņa bija ēdusi viņa cepumus, jo aizmirsas izņemt no somas savējos.

Ieguldījums

Reiz dzīvoja vecs vīrs, kuru zināja kā vienkārši Tēvoci Sālihu. Viņā nebija nekas neparasts, bet par viņu daudz atceras pēc viņa nāves, jo viņš atrada iespēju, lai pelnītu labus darbus un cilvēku aizlūgumus arī pēc viņa nāves.

Viņš bija jau ļoti vecs, un viņam nebija ne ģimenes, ne kā cita, izņemot viņa kaplis ar kuru viņš pelnīja iztiku. Ar to viņš kaplēja un kopa citam piederošu lauku un saņēma savu ražas daļu. Viņš bija cilvēku cienīts un mīlēts.

Reiz kaplējot lauku, Tēvocis Sālihs paskatījās uz rietošo sauli un pie sevis noteica: „Diena iet uz beigām un esmu pabeidzis darbu. Saule ir spīdējusi ilgu laiku un drīz vairs nebūs. Tāpat arī es esmu dzīvojis ilgu laiku un drīz vairs nebūšu.”

Lūkojoties apvārsnī, Tēvocis Sālihs kļuva domīgs. „Cilvēki mani ciena un mīl.” Viņš kļuva skumjš. „Bet vai es savā dzīvē esmu sakrājis pietiekami daudz labu darbu, lai būtu drošs, ka Dievs man dod Paradīzi? Citiem ir labi dēli un meitas, kuri pēc vecāku nāves aizlūdz par viņiem. Daudzi šādi uzaudzinot labus bērnus, kuri lūdz Dievam piedošanu par vecāku grēkiem, gūst piedošanu jau būdami miruši un paši tiešā veidā nenopelnījuši. Vai esmu pavadījis dzīvi tā, lai būtu drošs par sevi pēc nāves?”

Neviens nevar būt drošs.” Salihs kļuva bažīgs savās skumjās. „Man nav bērnu, kuri par mani aizlūgtu tad, kad esmu jau miris. Ko gan man darīt, lai cilvēki mani neaizmirstu un aizlūgtu par mani?”

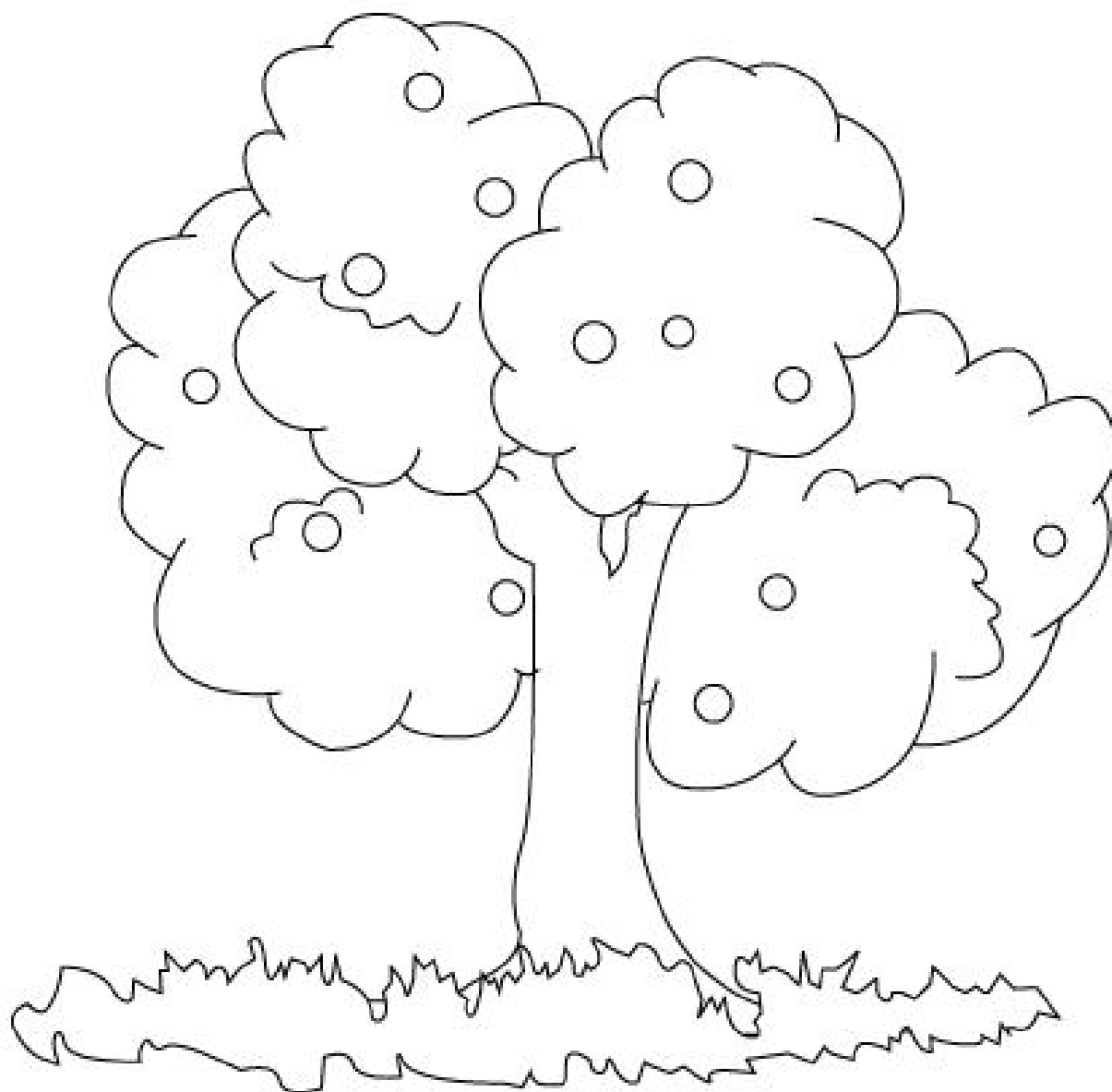
Tēvocis Salihs ilgi domāja. Viņš domāja arī naktī līdz izdomāja. Nākamajā rītā viņš izraka no tālā meža mazu kociņu un aiznesa to uz ceļu pusceļā starp ciemu un pilsētu. Tas bija ceļš, kurš gāja cauri plašiem laukiem. Kilometriem tālu ceļa malās bija tikai kviešu lauki. Salihs iestādīja šo kociņu ceļa malā. Katru dienu Tēvocis Salihs nesa tam ūdeni, līdz pēc vairākiem gadiem kociņš bija izaudzis stiprs un liels, un bija paši sazarojies un deva vēsu ēnu. Tā Tēvocis Salihs nesa tam ūdeni katru dienu, līdz nomira. Koks tajā laikā jau bija liels un plašu lapotni un tam vairs nevajadzēja nest ūdeni, jo tā saknes bija ielīdušas dziļi zemē, kur ir valga augsne.

Kaimiņi bēdājās par Tēvoča Saliha nāvi, un atcerējās viņa laipnumu un izpalīdzību. Tomēr, pēc kāda laika viņi pamazām aizmirsta par viņu un atcerējās reti.

Tikmēr ceļinieki karstās vasarās iedami no ciema uz pilsētu vai atpakaļ, atpūtās lielā koka vēsajā ēnā. Viņi brīnījās kā gan šeit ir izaudzis šis koks. Kilometriem tālu bija tikai vieni vienīgi sakarsuši kviešu lauki. Viņi saprata, ka bez kāda cilvēka centīgām rūpēm pirms daudziem gadiem šis koks nevarētu šeit izaugt un dot vēsu ēnu atpūtai. Daļa no šiem cilvēkiem zināja, ka koku

ir izaudzējis Tēvocis Sālihs, citi nezināja. Bet viņi visi slavēja koka izaudzētāju un lūdza Dievam svētīt viņu ar Paradīzi.

Tā Tēvocis Sālihs atrada veidu kā arī pēc viņa nāves pelnīt labus darbus un cilvēku aizlūgumus par viņu.

Rizks

Āiša bija apbēdināta, jo es slepus apēdu pēdējo kūciņu. Viņa teica, ka mums tā bija jāsadala, bet es esot bijusi skopa. Nu gan! Es viņai atbildēju, ka, ja mēs būtu sadalījušas, tad man nebūtu vēderā tik, cik tagad. Viņai taču mute ir lielāka kā man! Āīšai gan nepatika mana spriešana. Un mammai arī ne.

Mamma sarāja mūs abas par strīdēšanos. Viņa teica, ka rizks jau ir Dieva noteikts. Kas ir rizks? Rizks (un nevis risks) nozīmē visu, ko tu saņem šajā dzīvē kā ēdienu, naudu, māju un tā tālāk. Rizks jau ir Dieva noteikts pat pirms mēs esam dzimuši. Tāpēc, lai kas arī nenotiek, mēs saņemsim mūsu rizku. Bet kā mēs saņemsim - tas ir atspoguļosies no mūsu uzvedības un darbiem.

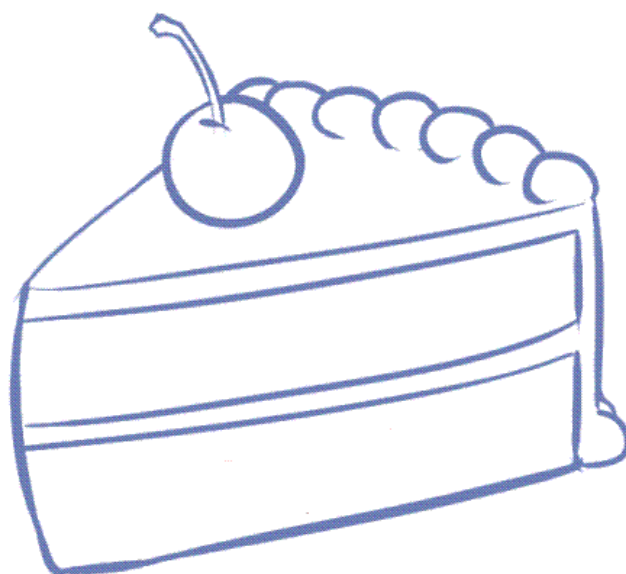
Es apjuku. Nu ja jau es apēdu kūku, tad jau kūka bija manā rizkā, kuru man piešķīris Dievs. Tad jau tā bija mana kūka. Vai ne? Tad jau mani nevajag sarāt? Vai ne?

Mamma centās novaldīt smieklus par manu loģiku. Viņa atbildēm uz maniem „Vai ne?” izstāstīja stāstu:

„Kāds sahaba (Muhammeda līdzgaitnieks) atjāja no tāluma uz masdžidu (mošeju). Viņš ārā pie masdžidas ieraudzīja puiku un sarunāja, ka viņš dos viņam vienu dināru par zirga pieskatīšanu, kamēr pats būs masdžidā.

Vēlāk, kad viņš iznāca laukā, zirgs bija vietā, bet tam nebija vairs seglu un arī puika bija pazudis. Viņš jautāja cilvēkiem par puiku un kāds viņa draugs pateica, ka puika bija redzēts tirgū pārdodot seglus par vienu dināru. Draugs bija nopircis tos seglus. Nu sahaba saņēma savus seglus un iedeva draugam dināru. Tā nu sahaba atzīmēja, ka puikas rizkā bija dinārs, bet viņš to izvēlējās nopelnīt *harām* (aizliegtā) veidā.”

„Līdzīgi,” mamma turpināja, „Es nopirku vēl vienu kūku un biju plānojusi katrai iedot pusi. Bet tā kā tavā vēderā jau ir kūka, tad tā būs Āišai.”

Noņemot it kā šķērslī

Kāds muslimu ārsts emigrēja no Indijas uz Kanādu. Viņš aizsūtīja informāciju par sevi uz dažādām slimnīcām un tās uzaicināja viņu uz pārrunām par darbu. Tomēr ierodoties slimnīcās, viņam atteica darbu, lai gan viņš bija sertificēts un kvalificēts ārsts. Viena pēc otras slimnīcas atteica, līdz kādā slimnīcā viņam tieši pateica, ka viņi nevar pieņemt viņu darbā, jo viņam ir bārda. Tas patiesi šim muslimam bija pārbaudījums no Dieva.

Ārsts bija noguris no atteikumiem un noskuva bārdu un devās atkal uz to pašu slimnīcu, kur viņam atteica dēļ bārdas. Bet kad viņš prasīja darbu, tad viņam atkal atteica.

„Kāpēc?” - jautāja darba meklētājs.

„Tāpēc, ka tu noskuvi savu bārdu. Jā tu neesi uzticīgs savam Dievam, tad kā gan tu būsi uzticams mūsu slimnīcai?”

Šis patiesais stāsts ir piemērs, ka ne jau nepaklausot Dievam mēs varam gūt panākumus. Īstenībā, tās problēmas, ar kurām mēs saskaramies paklausot Dievam, izvēršas par lielisku rezultātu, kuru mēs ieraugām, ja esam pietiekami pacietīgi. Mūsu vēstnesis Muhammeds (lai viņam Dieva svētība un miers) arī saskārās ar daudzām problēmām un grūtībām. Tomēr beigās Islāmā ienāca tūkstošiem cilvēku.

Dievs ir sagatavojis skaistu atalgojumu un panākumus tiem, kuri cieši turas pie Islāma un neatsakās no Islāma daļām pat tad, ja apkārtējiem tas nepatīk. Jo Dievam patīk muslima paklausība.

Ibn Umars teica: „Dieva vēstnesis (lai viņam Dieva svētība un miers) pavēlēja plāni apgriezt ūsas un atstāt bārdu mierā.” (Sohīh Al-Bukhārī un Sohīh Muslim)

Ja tavs tētis skuj bārdu, tad paņem melnu flomāsteru un izkrāso viņa vaigus!

Pazudušais elks

Kad Amrs ibn Al-Džamu aizdomājās par savu pagātni, viņš jutās nedaudz apkaunējies par savu muļķību. Lai gan viņš bija gudrs Medīnas pilsētas Banū Salama cilts vadonis, viņam vajadzēja ilgu laiku, lai pieņemtu Islāmu.

Toreiz, kad viņš bija pagāns, viņam piederēja pagānu dievietes Manātas statuja. Citi pagāni slavēja šīs statujas skaistumu kā visskaistāko vietējo statuju. Amrs bija iztērējis lielu naudu izgreznojot šo statuju ar dārgām drēbēm un smaržām. Kad Amram vajadzēja pieņemt kādu svarīgu lēmumu, viņš konsultējās ar šo statuju. Viņš gan nevēlējās atzīt, ka atbildes uz viņa jautājumiem nenāca no pašas statujas, bet gan no vecas sievietes, kas stāvēja aiz statujas. Kā jau cilvēki bez

sapratnes par Dieva varu, Amrs ticēja amuletu un citu priekšmetu varai ietekmēt viņa situāciju.

Savukārt Amra ģimene bija izmisusi par Amra stūrgalvīgo turēšanos pie pagānisma, jo visa pārējā ģimene bija jau pieņēmusi Islāmu. Viņi, protams, vēlējās, lai Amrs arī pieņemtu Islāmu. Amrs bija domājis pieņemt Islāmu, jo viņu ļoti iespaidoja Musāba ibn Umeira teiktais par Dievu un Islāmu. Tomēr, Amrs aizgāja konsultēties par Islāma pieņemšanu arar statuju Manātu. Statuju, protams, nedeva nekādas atbildes un Amrs izlēma šo jautājumu vairāk neizskatīt.

Amra dēli baidījās, ka viņu tēvs varētu nomirt kā nemuslims. Tā kā Amrs atteicās runāt par Islāmu, tad viņa dēli izlēma rīkoties.

Kādu dienu Amrs atklāja, ka viņam piederošā Manātas dievietes statuja ir pazudusi. Amrs bija šokā. Neviens mājās nebija redzējis kā tā pazudusi! Tas ir izsmiekls!

Amrs pasauca kalpotāju un lika censties tam sameklēt statuju. Kalpotājs to tiešām vēlāk atrada - pilsētas izgāztuvē. Amrs atnesa mājās atkritumiem aplipušo statuju uz mājām un tīrīja to. Ak šausmas, Manāta! Kurš gan tev to nodarīja! Nu tik lai turas, kad atradīšu to, kurš ar tevi tā izrīkojies!

Nākamajā rītā, pēc nakts, kad Amrs nevarēja īsti aizmigt dēļ pārdzīvojumiem, viņš atkal atklāja, ka elka statuļa ir atkal pazudusi! Un atkal to atrada atkritumos! Un atkal Amrs to tīrīja. Šoreiz viņš atvainojās Manātai, ka nav iedevis zobenu ar kuru aizstāvēties pret pāridarītājiem. Tā nu viņš notīrīja eklu, iesmaržināja, un ielika tam rokā zobenu.

Nākamajā rītā elks atkal bija pazudis. Šoreiz to atrada kanalizācijā. Amrs bija zils no dusmām. Nu gan! Viņš taču iedeva Manātai zobenu ar kuru sevi aizstāvēt! Stulbā Manāta ne tikai nespēja sevi aizstāvēt, bet pat pazaudēja zobenu. „Tas elks taču nespēj ne sev palīdzēt, kur nu vēl man!” Amrs apjēdza.

Amrs atstāja statuļu kanalizācijā un devās pie Musāba ibn Umeira, lai pieņemtu Islāmu. Viņš bija gatavs pielūgt Allāhu, - Vienīgo, Kurš ir pielūgsmes cienīgs.

Vēlāk Amrs atrada savu zobenu nospodrinātu un uzasinātu noliktu pie viņa gultas. Viņa dēli izstāstīja, ka viņi bija šādi izrīkojušies, lai parādītu, ka lietas nespēj ne palīdzēt, ne kaitēt, un nespēj pat sevi aizsargāt. „Manāta pat nesauca nevienu palīgā!” dēli smējās. Amrs viņiem piekrita.

Pacietīgais vīrs

Kāds beduīns šķērsoja kalnu pāreju un gāja garām vecam aklam vīram, kura ķermenis bija pārklāts strutainām čūlām un asiņojošiem izsitumiem. Bija skaidri redzams, ka šis slimnieks ir neārstējams. Viņš bija daļēji paralizēts un šādi piesaistīts mūžīgi atrasties sēdus.

Beduīns sadzirdēja ko slimais pie sevis saka: "Visi slavinājumi Dievam, Kurš mani ir pasargājis no daudzām kaitēm ar kurām Viņš pārbauda daudzus no Viņa radības. Un patiesi Viņš ir mani svētījis pāri daudzām Viņa radībām."

"Mans brāli!" izsaucās beduīns. "No kā gan tu esi pasargāts? Zvēru pie Dieva, es domāju, ka tev ir visas iespējamās slimības!"

"Ej prom no manis!" paceļot savu galvu atbildēja vecais vīrs. "Vai tad man joprojām nav mēles ar kuru es varu slavināt Savu Kungu, Kuru es atceros katru brīdi? Vai tad man joprojām nav sirds, kura zina Savu Kungu?"

Šie vārdi aizkustināja beduīnu pietiekami, lai viņš vērstos pie Dieva ar nožēlu par saviem grēkiem.

Tāpēc jāatceras, ka vienmēr ir kāds, kuram ir vairāk problēmu kā mums. Un tāpat jāatceras, ka ne jau problēmu daudzums nosaka pašsajūtu, bet gan attieksme pret tām. Varbūt tas, kuru mēs vēlamies žēlot, - varbūt tieši viņš jūt, ka ne jau viņš ir jāžēlo.

Gudrais zēns un romietis

(No „Manaqib Abi Hanifah”, Muwaffaq ibn Ahmad al-Makki, www.hibamagazine.com)

Šis ir patiess stāsts, kurš notika Bagdādē tabaīn laikā. Tabaīn ir tie cilvēki, kuri mācījās Islāmu no sahabām (Muhammeda skolniekiem).

Bagdādē ieradās romiešu sūtnis, kurš izaicināja musulmus atbildēt uz trīs jautājumiem. Muslimu valdnieks saaicināja dažādus Islāma zinātniekus uz sanākumi, kurā romiešu sūtnis stāvēja uz augstas platformas. Bija arī sanākuši daudzi pilsētnieki.

Romiešu sūtnis uzdeva savus āķīgos jautājumus ar nodomu apmulsināt un pazemot musulmus:

„Man ir trīs jautājumi. Ja jūs atbildēsiet tos, es jums atstāšu maisu ar zeltu, kuru esmu atvedis no romiešu valdnieka. Šie trīs jautājumi ir:

- 1) Kas bija pirms Dieva?;
- 2) Kurā virzienā ir Dieva seja?;
- 3) Ko šajā stundā dara Dievs?”

Sanākušie Islāma zinātnieki klusēja un domāja ko atbildēt. Tad, mazs zēns iznāca no pūļa un prasīja valdniekam atļauju atbildēt. Valdnieks atļāva un romietis teica zēnam:

„Tātad, kas bija pirms Dieva?”

Zēns jautāja pretī: „Romieti, vai tu māki skaitīt?”

Romietis pašķobījās, jo bija izglītots cilvēks un pamāja, ka prot.

„Nu tad noskaiti no desmit uz sākumu!” zēns izaicināja.

Romietis smīnot skaitīja: „Desmit, deviņi, astoņi, septiņi, seši, pieci, četri, trīs, divi, viens...” un apstājās.

Zēns romietim vaicāja: „Un kas ir pirms viens?”

„Nekas! Nav nekā pirms viena!” izsaucās romietis aizkaitināts par to, ka jādebatē ar zēnu.

„Tieši tā!” norādīja zēns. „Nav nekā pirms skaitļa „viens”. Tad kā gan tu iedomājies, ka kaut kas būs pirms Dieva, Kurš ir „Viens Pats”, Mūžīgs, Nebeidzošs, Pirmais un Pēdējais?”

Romietis nobolījās, bet viņam taču bija vēl divi jautājumi. Gan jau tos zēns nespēs atbildēt.

„Nu tad saki man, kurā virzienā ir Dieva seja?” romietis ķircinoši jautāja.

Zēnam bija atbilde arī uz šo jautājumu:

„Atnes sveci un aizdedzini to. Un tad pasaki, kurā virzienā vērsta ir tās liesma!”

Romietis protestēja: „Bet liesma ir tikai gaisma, tā plešas visos četros virzienos – uz ziemeļiem, dienvidiem, austrumiem un rietumiem. Liesma nevēršas tikai vienā virzienā.”

„Tad, ja tāda fiziska gaisma plešas visās četrās debespusēs, un tu nespēj man pateikt, kurā virzienā ir tā seja, tad ko tu sagaidi no Dieva, Debesu un Zemes Gaismas? *Gaisma pāri gaismai*, – Dieva seja ir vienmēr visos virzienos.

Romietis bija apstulbis. Viņš nebija gaidījis, ka viņa āķīgos jautājumus kāds varētu atbildēt, kur nu vēl zēns. Viņam tomēr vēl bija vēl viens ļoti āķīgs jautājums un gan jau viņš uzvarēs.

Viņš vēlējās uzdot šo jautājumu, bet zēns pasteidzās priekšā:

„Pagaidi. Tu uzdod jautājumus, bet es uz tiem atbildu. Tas būtu tikai godīgi, ja es pakāptos uz tā paaugstinājuma, lai visi varētu dzirdēt atbildes tikpat skaidri kā uzdotos jautājumus.”

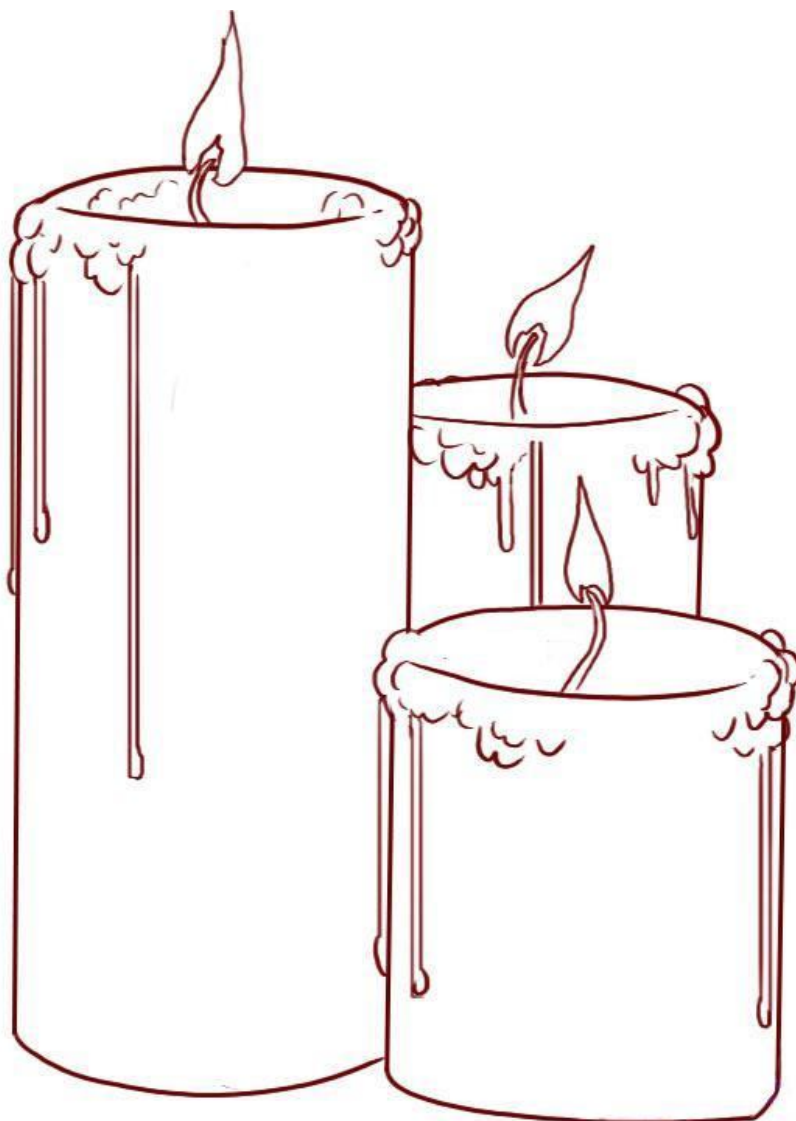
Romietis piekrita un viņi apmainījās vietām. Tad nu viņš uzdeva pēdējo izaicinājumu:

„Nu saki man, ko šajā stundā dara Dievs?”

Zēns, kurš tagad stāvēja uz platformas, lepni atbildēja: „Šajā stundā Dievs atrada uz augstas

platformas augstprātīgu meli un Islāma mēdītāju. Dievs lika viņam nolaisties zemē un tikt pazemotam. Savukārt to, kurš tic Dieva Vienotībai un Unikalitātei, to Dievs pacēla augstāk un izskandēja Patiesību. Dievs saka par Sevi Kurānā (55:29): „Katru dienu Viņš ir darīšanās (kā dodot godu kādam un pazemojot nekrietnos).”

Sakauts un nokritis no savas augstprātības augstumiem, romietis devās mājās. Šis zēns vēlāk izauga par vienu no visu laiku lielākajiem Islāma zinātniekiem - Abū Hanīfu.

Zivis okeānā

Kāds amerikānis pieņēma Islāmu. Viņš sāka valkāt drēbes kā mūsu vēstnesis Muhammeds (lai viņam Dieva svētība un miers).

Kāds no viņa paziņām ieraudzījis viņa jauno apģērbu nobrīnījās:

"Kas tas tāds?"

Jaunais muslims atbildēja: "Džallabījja un amāma."

-„Un priekš kam tu tādu valkā?"

-„Tādu valkāja pravietis. Sunna."

-„Kas ir pravietis un kas ir sunna?"

-„Pravietis ir ļoti īpašs Dieva izvēlēts cilvēks, kuru Dievs īpaši attīra un vada un dod viņam zināšanas, lai izskaidrotu un parādītu Dieva norādīto dzīvesveidu. Viņš sauc cilvēkus pielūgt tikai un vienīgi Radītāju. Sunna ir pravieša pamācība kā dzīvot. Atdarīnot pravieti pat sīkumos, mēs saņemam atalgojumu no Dieva."

Paziņa apdomāja teikto un sacīja: „Nu labi. Bet zini, daudziem šeit Amerikā tas nepatiks."

Muslimu tas nemulsināja: „Bet Dievam patīk. Tas taču svarīgāk."

Paziņa nelikās mierā: „Bet kā tas ies kopā ar tavu darbu? Visdrīzāk tu to pazaudēsi, jo tavs priekšnieks neatļaus tev strādāt šādās drēbēs.”

Muslims nesatrūkās un tā vietā teica: „Klau, es tev izstāstīšu kādu lietu. Vai tu zini cik liels ir mūsu valsts budžets?”

-„Nu nezinu, laikam kādi desmit triljoni (10 miljoni miljonu) dolāru.”

-„Un vai tajos triljonos, kurus valdība iztērēs, vai tajos ir paredzēta nauda, lai barotu putnus, kas pārlido vai dzīvo mūsu valstī?”

-„Nē, nav.”

-„Vai varbūt ASV valdība baro suslikus, koijotus un vaboles mežā?”

-„Nē, nu skaidrs, ka nebaro.”

-„Bet varbūt ASV prezidents pavēl nopirkt barību un no kuģiem iemest to okeānā, lai zivis būtu paēdušas?”

-„Nu noteikti ne.”

-„Nu tad kurš baro tos putnus, suslikus, koijotus, vaboles un zivis? Vai tad ne Dievs viņiem sagādā barību?”

Paziņa paskatījās uz jauno muslimu un teica:

„Jā, Dievs.”

Uz to muslims teica: „Tieši tā. Tas ir Dievs, Kurš baro putnus debesīs, zvērus uz zemes un zivis okeānā. Dievs baroja mani tad, kad nebiju muslims. Vai tad tiešām Dievs pārtrauks mani barot tagad, kad esmu kļuvis muslims?”

Savieno skaitļus to secībā!

Neparastā prasība

Abdulgālis Mudžāhids, „Sunehray Huroof”,
www.hibamagazine.com

Sen atpakaļ Mekā dzīvoja daudzus hadīsus zinošs vīrs vārdā Sufjāns ibn Ainijja. Kad cilvēki atnāca uz Meku svētceļojumā, viņš daudziem no tiem stāstīja par mūsu Dieva vēstnesi Muhammedu (lai viņam Dieva svētība un miers). Kādu gadu viens no svētceļniekiem atnāca pie Sufjāna un teica:

„Lūdzu, izstāsti man pāris hadīsus,” viņš lūdza.

Sufjāns pastāstīja pāris hadīsus, bet vīrs prasīja vēl pāris. Sufjāns pastāstīja vēl hadīsus. Bet vīrs prasīja vēl pāris. Sufjāns pastāstīja vēl hadīsus. Bet vīrs vēlējās vēl „pāris” hadīsus. Sufjāns bija sadusmojies par šādiem nebeidzamiem „pāris” hadīsiem un iesita vīram pa krūtīm. Tad tas vīrs nokrita atmuguriski no paaugstinājuma uz kura sēdēja. Viņš vēlās atmuguriski nelielā ielejā un palika nekustīgs.

No attāluma to ieraudzīja cilvēki, kuri sāka runāt: Sufjāns nogalinājis svētceļnieku!

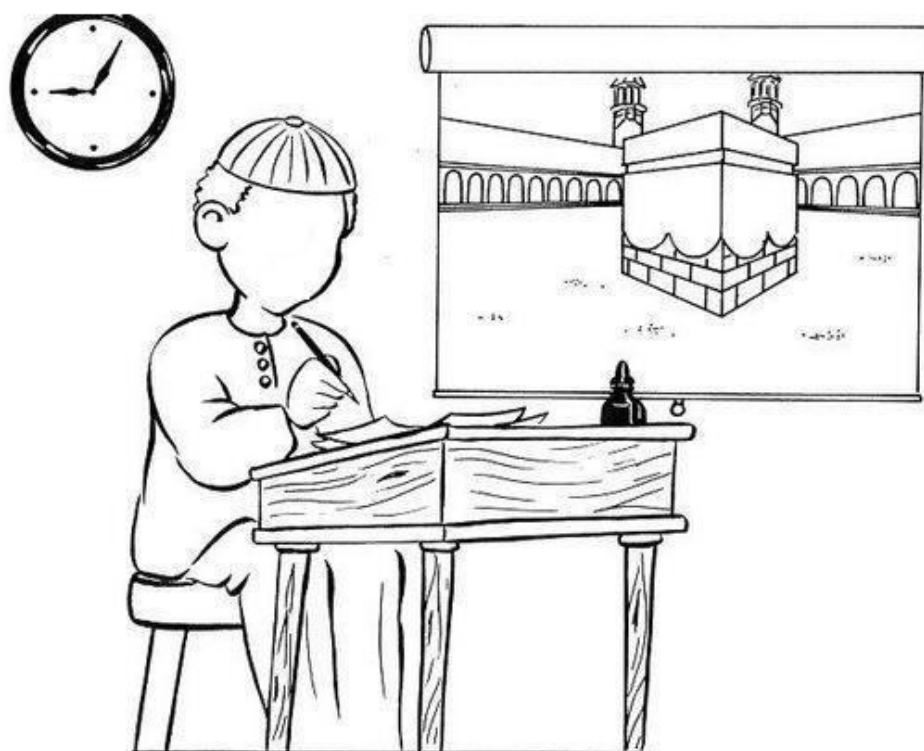
Sufjāns nožēlojot savu rīcību nogāja lejā ielejā un atklāja, ka vīrs ir dzīvs un nekas viņam nekaiš.

„Ak, tu! Skaties, cilvēki vaino mani par tevis nogalināšanu! Celies augšā un rādi, ka tev nekas nekaiš!”

Guļošais vīrs čukstēja Sufjānam: „Labi, bet tikai, ja tu man tagad izstāstīsi vēl simts hadīsus.”

Sufjāns izstāstīja vēl simts hadīsus, un guļošais piecēlās un aizgāja.

No šī stāsta mums nav jāmacās dusmas vai mānīšanās. Mums ir jāmacās degsme uzzināt vairāk par Islāmu un mūsu pravieti.

www.islammuslim.lv

www.forum.islammuslim.lv

www.parislamu.lv

www.umma.lv

www.muslima.lv

neeeia